

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

# Ριμανθός

*ποιητική συλλογή*



ΒΟΛΟΣ 2006-12

# Ριμανθός

## ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,  
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η  
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

**ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης**

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized initial 'Α' followed by a cursive 'μ' and a horizontal stroke at the end.



ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

# Ριμανθός

*ποιητική συλλογή*

ΒΟΛΟΣ 2006-12



## Περιεχόμενα

---

ΠΡΟΛΟΓΟΣ .....	9
<b>Λένα.....</b>	<b>11</b>
<b>η Αμφιθέα μου .....</b>	<b>11</b>
ΠΡΟΛΟΓΟΣ .....	13
<b>2006.....</b>	<b>15</b>
«Λ».....	15
(ΑΜΦΙΘΕΑ).....	15
Γλαροπούλι,.....	16
Μαύρα κατάμαυρα,.....	17
Θέλω να καλπάσω στη χαίτη των βλεφάρων σου,.....	18
Δεκαοχτώ, μονάχα δεκαοχτώ! .....	19
<b>2008.....</b>	<b>20</b>
Κοιτάζω αυτά τα υπέροχα μαύρα μάτια σου κι αναρωτιέμαι.....	20
<b>ΕΛΛΑΔΙΚή μου .....</b>	<b>23</b>
<b>ΑΦΙΕΡΩΣΗ .....</b>	<b>25</b>
ΠΡΟΛΟΓΟΣ .....	26
Γκορτσιές και λεύκες στο Μουτσιάλι,.....	27
Μόνος για πάντα, μα ... είμ' εδώ,.....	28
... « 64σερις!!! » ... στάχτες κι αποκαΐδια,.....	29
Και πώς να σε μαγέψω,.....	30
Κόπηκ' ο λώρος σήμερα,.....	31
Μαγεμένα τα χρώματα,.....	32
Και πριν να χορτάσω,.....	33
Χορεύοντας το «σεμά»,.....	34
Μελιά ματάκια,.....	35
Και να που ήρθες,.....	36
Έξι τα ξημερώματα,.....	37
«Τάσος» .....	38
Γυρτός καημός κι η ανασαιμιά,.....	39
Συλλαβίζοντας τους αναστεναγμούς,.....	40
Γλυκό νερό,.....	41
Λεπτή φιγούρα,.....	42
Καταραμένη γη,.....	43
<b>η λυράρισσα.....</b>	<b>45</b>
<b>Γεωργία Νταγάκη.....</b>	<b>45</b>
<b>ΑΦΙΕΡΩΣΗ .....</b>	<b>47</b>
ΠΡΟΛΟΓΟΣ .....	48
Στα μάτια σου σα ναυαγός τη θάλασσα κοιτάζω,.....	51
Μία μικρή αγάπησα, τα μάτια της σαν μέλι,.....	51
Στο λióγερμα του δειλινού, πυργόφυλλα δυο μάτια,.....	52
Στα πόδια σου γονατιστός, τη μοίρα μου ξορκίζω,.....	52
Αχ να μπορούσα στο λαιμό, να σου 'βαζα στολιδια,.....	53
Αηδόνα σε τριανταφυλλιά λαλούσε την αγάπη,.....	53
Καταμεσής του ουρανού ο ήλιος με τ' αστέρια,.....	53
Την ώρα που τα τραίνα σημαδεύουν,.....	54
Δρόμος στεγνός το βάδισμά μου σκονισμένο,.....	54
Δρόμος ζωής το βάδισμά μου σκονισμένο,.....	55
Κοίτα μέσ' απ' τα μάτια μου να δεις την ομορφιά σου,.....	55
Στη γλάστρα του βασιλικού σου 'χω κρυμμένα λόγια,.....	55
Μια πεταλούδα γλίστρησε απόψε απ' το φεγγάρι,.....	56
Σου μιλώ,.....	57
<b>Αιρωτικώς.....</b>	<b>59</b>

<b>ΑΦΙΕΡΩΣΗ</b> .....	61
<b>ΠΡΟΛΟΓΟΣ</b> .....	61
Ξανθί' αντανάκλαση, .....	63
Γαλαζωπές ανταύγειες, .....	64
«Μ» .....	65
Στριφογυρίζω γύρω σου, .....	67
Ακόμα δε λέει να ξημερώσει, .....	68
Μαύρη μυρωδιά θανάτου, .....	69
" ΧΡΟΝΙΑ ΣΟΥ ΚΑΛΑ " Γλυκαφέντρα, υπέροχη της ... καρδιάς μου!!! .....	70
... Διψώ σα ναυαγός που μεσοπέλαγα κρατιέται σε σανίδα, .....	70
<b>στο Γλαροπάτι.....</b>	<b>73</b>
<b>ΑΦΙΕΡΩΣΗ</b> .....	75
<b>ΠΡΟΛΟΓΟΣ</b> .....	76
Στο Γλαροπάτι, .....	77
Ήθελα μόνο, .....	78
Παλεύω με τον εαυτό μου .....	79
Μου ... πρότεινες, .....	81
Οσμίζομαι έντονα μια σάρκα ανθρώπινη .....	82
... Δυστυχής, .....	82
... Ευτυχής, .....	82
«ΕΣΥ» .....	83
Εσύ που αν έρθεις, .....	83
«ΗΤΤΑ» .....	84
Και να μωρέ, .....	84
«ΚΡΙΜΑ» .....	85
Τι κρίμ' αλήθεια, .....	85
Νίκης ξεφάντωμα, .....	86
Απλά όμορφη, .....	87
Στης Μοίρας μου τον αργαλειό, ξεπλέκω το υφάδι, .....	88
Και να που γύρισες, .....	89
«... ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ! ...» .....	90
Τόσες γενιές μας κοροϊδεύουν, .....	90
... Ωωωω καταραμένοι ποιητές! .....	90
«ΕΡΩΤΕΣ» .....	91
Έρωτες άθλιοι και ταπεινοί, .....	91
«Η ζεμπεκιά τ' αετού» .....	92
Όσο τον Ήλιο θα κοιτάς, .....	93
να σμίξουν στα δικά μου .....	93
Και σμίγουν τα βλέφαρα, .....	94
«Γαλιάντρα» .....	94
«Αγαπημένη Λευτεριά» .....	95
Κι ανάμεσα από τόσα πλεγμένα κάγκελα, .....	95
Σε μια βραδιά να κόλλαγα, .....	96
«ΡΟΥΛΑ» .....	96
«ANNA» .....	97
«ΕΛΕΝΗ» .....	98
«Πόρνη μου» .....	99
«Ε» .....	100
«Έτσι σε θέλω» .....	105
... και κλείνουν κάτι μέρες, με τη σιωπή όσων αγάπησες και μένεις .....	109
... και συνειδητοποιώ για πρώτη μου φορά τόσο έντονα, πως την ίδια .....	109
... έχεις νοιώσει ποτέ σαν άστεγος, απένταρος, βρώμικος, ρακένδυτος .....	109
... διδάσκω για να μαθαίνω, κοινωνώ .....	109
... ΕΡΩΤΑΣ!; .....	110







## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στις 21 Αυγούστου 2018 κι επιχειρώντας την τακτοποίηση του αρχαιακού υλικού της συγγραφικής μου δραστηριότητας, βλέποντας πως κάποιες από τις προηγούμενες ποιητικές μου συλλογές, είχαν σχετικά μικρό περιεχόμενο που δεν δικαιολογούσε την αυτόνομη δημοσίευσή τους, αποφάσισα να τις συγκεντρώσω όλες μαζί ως ξεχωριστές ενότητες μέσα σε μία νέα συλλογή (την παρούσα), που ονόμασα «**Ριμανθός**» από τη σύνθεση των λέξεων *ρίμα* και *ανθός*.

Οι ενότητες διατηρήθηκαν όπως ακριβώς ήταν και μόνο όπου κρίθηκε απαραίτητο, επεξεργάστηκε διακριτικά η μορφολογία του κειμένου.

Καλή ανάγνωση!

**ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης**



Λένα

*η Αμφιθέα μου*

*ΒΟΛΟΣ 2006-08*



## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στις 22 Ιουλίου 2006 το μεσημέρι, κλείνοντας το κατάστημά μου και πηγαίνοντας προς τον φούρνο της γειτονιάς μου, περπατούσα με το κεφάλι σκυφτό και βαθιά συλλογισμένος, μιας και τα προβλήματά μου, δεν έλεγαν να κοπάσουν με τίποτα!

Στρίβοντας όμως στην οδό Κωνσταντά από την Κ. Καρτάλη, αισθάνομαι ότι κάποιος με κοιτάζει έντονα. Σηκώνω το κεφάλι μου, δεν βλέπω κανέναν γύρω μου και ξανασκούβω. Το ένοιωθα όμως πειστικά, πως κάποιος με κοίταζε επίμονα! Σηκώνω πάλι το κεφάλι κι αυτή τη φορά, παρατηρώ πιο προσεχτικά.

Είχα δίκιο! Λίγο πιο πέρα στην είσοδο ενός τεχνικού γραφείου, στεκόταν μία πανέμορφη μικρή, η οποία πάνω στην εφηβεία της, δοκίμαζε την επιρροή της στον περαστικό αντρικό πληθυσμό. Γοητεύονταν με το να κοιτάζει τους άντρες κι αυτοί από αμηχανία λόγω της ηλικίας της, να χάνουν το μπούσουλά τους! Την έκανε να αισθάνεται γυναίκα!

Εγώ όμως δεν ήμουν σαν αυτούς. Έτσι αρπάχτηκα από τη ματιά της και φτάνοντας πια μπροστά στο πρόσωπό της, σταματάω επιβλητικά και με ασυγκράτητο τον ερωτισμό μου, τη ρωτάω «πως σε λένε»; Η μικρή ξαφνιασμένη απ' την απροσδόκητη εξέλιξη, στην αρχή τα χάνει για λίγο, αλλά η θηλυκότητά της γρήγορα φουντώνει, γοητεύεται απ' το ότι ανταποκρίθηκα και μ' απαντά «Λένα». Ένα υπέροχο πλάσμα, με κάτι απίθανα κατάμαυρα μάτια, που ωραιότερα δεν έχω ξαναδεί!

Και τις επόμενες ημέρες, ήταν πάντα εκεί και με περίμενε γοητευμένη να της μιλήσω. Κι εγώ όμως, δεν έβλεπα την ώρα να βρεθώ κοντά της. Το μόνο που με προβληματίζε ήταν η ηλικία της. Το σώμα της ήταν μεν λάγνο κι ολοκληρωμένο σαν μιας ενήλικης κοπέλας, αλλά το πρόσωπό της εξέπεμπε μιαν αταίριαστη προς αυτό, γοητευτική παιδικότητα. Κι όλο ευχόμουν να 'ναι πάνω από δεκαοχτώ! Και μια μέρα στο μάρκετ όπου την πέτυχα, έθεσα πονηρά κάποια στιγμή το θέμα κι ω δυστυχία μου, μου απαντά πως ήταν δεκάξι, δεκαεφτά, δεν θυμάμαι πια καλά. Κι έτσι τέλειωσα άρον άρον και άδοξα την περιπέτειά μας!

Συνέχισα όμως να της πιάνω κουβέντα ως φίλος πλέον, όμως από κάποια στιγμή και μετά, εντελώς απότομα έγινε πολλή αρνητική απέναντί μου και τέλος εχθρική! Ήταν παράλογο όμως όλο αυτό που συνέβαινε, διότι όχι μόνο δεν την είχα φέρει ποτέ σε δύσκολη θέση, αλλά τουναντίον μάλιστα, αφού έμαθα την ηλικία της, είχα αλυσοδέσει πια και κυριολεκτικά τον πόθο μου γι' αυτή κι είχα γίνει πάρα πολύ στοργικός μαζί της! Μα τι είχε πάθει ξαφνικά;

Και το κατάλαβα μετά από καιρό, όταν χαιρέτησε επιδεικτικά μπροστά μου, τον γιο μιας προηγούμενης ερωμένης μου ... Η ζήλεια εκείνης λοιπόν, είχε καλλιεργήσει αυτή την ανεξήγητη εχθρότητα! ... Κι έπαυα πλέον να την βλέπω και χαθήκαμε. Μόνο τυχαία κάποιες φορές από μακριά πια κι είναι ακόμα εχθρική! ... Μα τι του 'χε πει του παιδιού!!!;;; ...

Μου λείπει όμως πραγματικά! Τα μάτια της, αχ αυτά τα μάτια της!!! ... Γι' αυτά έγραψα και τον θεατρικό μου δύο-λογο, «Σείριος και Αμφιθέα».

Να 'ναι καλά, όπου και να 'ναι ...



2006



*Δευτέρα 24 Ιουλίου / 15.37'*

«Λ»  
(ΑΜΦΙΘΕΑ)

Σκυφτός,  
22 του μηνός, προβλήματα σωρός ...  
δύο και δέκα μεσημέρι.  
Κομμάτια σκόρπια η ψυχή μου,  
ανηφορίζει την ανάσα του κορμιού ...  
Ένα να γίνει αποζητά,  
σμίξιμο Γης και Ουρανού,  
μα τώρα ...

Ίσως δεν ήρθε η ώρα ...!

Στρίβω στη γωνιά του δρόμου,  
μαζί η σιωπή κι η μοναξιά,  
πιστό ζευγάρι!  
Δυο βήματα, ακόμη ένα και ...  
που πάνε;  
Γιατί φεύγουν τρομαγμένες;

Σηκώνω τα μάτια μου να δω και ...

Μένω ακίνητος ...!!!

Θαυμάζω, απλώνομαι, ανοίγω,  
βυθίζομαι, δίνω και παίρνω αχόρταγα,  
ένα η ψυχή μου μονομιάς,  
σκιρτά ...

**Δυο μαύρα μάτια είναι μπροστά μου!**  
**Δυο πανέμορφα ορθάνοιχτα παράθυρα,**  
**νιότης και ζωής ...!**

Αγγέλου πέλαγος, αετού ουρανός,  
ακούω τα κύματα,  
ζεστό το χάδι του ανέμου ...!

Μαγεύομαι, ονειρεύομαι ...  
ερωτεύομαι, μα ...  
Δροσοσταλιά Αυτή, Ανατολής,



στα δάχτυλα του Ήλιου ...  
Ίσως δεν ήρθε η ώρα ...!

Ίσως ... ..!

16.22'

*Κυριακή 20 Αυγούστου / 00.23'*



**Γλαροπούλι,**  
φοβισμένο κύμα, σκόρπιος αφρός.  
Σφύριγμ' ανέμου,  
μυστικό σκορπά στα βράχια.  
Μοναξιά,  
φριχτή παρηγοριά, φύγε μακριά!  
Τι σου ζητώ;  
Αγάπη μόνο, Έρωτα!  
Γλαροπούλι ...

Γλαροπούλι,  
βρεγμένα τα πόδια του απ' το κύμα.  
Καημός στα μάτια ζωγραφιά,  
που να 'σαι!  
Ψάχνω,  
κοντεύω να τελειώσω, δείξε μου!  
Τι είσαι;  
Όνειρο, αλήθεια θα σε βρω!  
Γλαροπούλι ...  
00.42'

Γλαροπούλι,  
**κάλλιο σκλάβος στη λευτεριά,**  
**παρά λεύτερος στη σκλαβιά!**  
Γλαροπούλι ...

01.23'

*Δευτέρα 21 Αυγούστου/14.43'*

**Μαύρα κατάμαυρα,**

... και λάμπουν τόσο φως!!!

Βόλια που λαμπυρίζουν,

λουσμένα στην αλμύρα του Αιγαίου!

Μαργαριτάρια θησαυροί,

κάποιου κρυμμένου κάστρου.

Τι γλύκα όταν τα κοιτώ, πανέμορφα ...

Μεθώ ...

Φοβάμαι, φοβάμαι

μην τα 'ρωτευθώ κι είναι μικρά ακόμη!

Παράθυρα στο όνειρο,

αστέρια, στο σκοτάδι της ζωής μου ...

Λάγνες λεπίδες

που ριγάνε το κορμί μου!

Κι όμως ...

τα θέλω, τα ποθώ ...!!!

Μαύρα κατάμαυρα,

... ματάκια μου ...!!!

*15.35'*

*Πέμπτη 24 Αυγούστου/15.26'*

**Θέλω να καλπάζω στη χαίτη των βλεφάρων σου,**  
να πνιγώ στη λίμνη των δακρύων σου,  
και κολυμπώντας στο λευκό βολβό,  
να φτάσω στη μαύρη κόρη σου.  
Ν' αρπαχτώ απ' τα χείλη της  
και να κοιτάξω στο απέραντο βάθος,  
το απίστευτα γοητευτικό  
κατάμαυρο βάθος σου ...!!! ...  
Και ξέρεις γιατί;  
Γιατί πιστεύω  
(μου δίνεις την εντύπωση έστω)  
πως εκεί στο κατάμαυρο φως σου,  
κρύβεται μια υπέροχη κατάλευκη ψυχή,  
και δεν θέλω να κάνω λάθος ... ..  
    Λίγο ν' αγγίζω απ' το χάδι της,  
λίγο να μυρίσω απ' τ' άρωμά της,  
λίγο να γευθώ απ' το νέκταρ των χειλιών της,  
λίγο ν' ακούσω απ' τη μελωδία της σκέψης της,  
λίγο να δω απ' τα όνειρα της πανδαισίας της,  
λίγο γιατί ... ..  
ανάξιος εγώ κι αγάριστος,  
... ούτε κι αυτό αξίζω ...  
να σε σκέφτομαι ... και ...  
  
... σε σκέφτομαι ...!!! ...

*15.50'*

*Παρασκευή 1 Σεπτεμβρίου/04.41'*

**Δεκαοχτώ, μονάχα δεκαοχτώ! ...**

Δεκαοχτώ σταγόνες μέλι,  
γεμάτες άρωμα  
τριαντάφυλλου, γιασεμιού,  
αγιόκλημα, στολίδι στα μαλλιά! ...

Ευωδιές Σειρήνες  
κι εγώ, δεμένος στο κατάρτι ...  
Σφιχτά,  
σαράντα κόμποι το σχοινί, μα ...  
φτιαγμένοι απ' άλλους ...  
Ποτέ δεν ήταν αρκετοί!!!

Τούτ' η ψυχή  
δεν μπόρεσε ποτέ της να πεθάνει ...  
Δεν το μπορεί στ' αυτιά της το κερί  
και κλέβει μέσ' απ' τα σχοινιά  
-δίχτυα του πρέπει-  
αρώματα, χυμούς μεθυστικούς,  
γέλια, ματιές, πόθους, καημούς και πόνο,  
όσα μπορεί και ... θέλουν !!! ...

Στης αγκαλιάς της το γουδί τα γνέφουν,  
σύντροφοι ζήσης και στοργής,  
μαγιά από δυόσμο και βασιλικό,  
ρετσίνι του κυπαρισσιού και μέντα,  
προσμένουν με λαχτάρα το φιλί,  
ένα να σμίξουνε, όλα μαζί,  
πηλός και στο ρυθμό της θάλασσας,  
εικόνα σου να γίνουν ...

Όνειρο!; ...  
Ευτυχώς!; ...

Εικόνα ακριβοθώρητη!!! ...

Δέστ' ένα κόμπο ακόμα ...

... ΠΡΕΠΕΙ!; ...

*06.21'*

(Τρίτη 20 Φεβρουαρίου 2007/02.00')

Τετάρτη 12-3-2008 / 11.27' μ.μ.

### **Κοιτάζω αυτά τα υπέροχα μαύρα μάτια σου κι αναρωτιέμαι...**

Γιατί δε βλέπω πια μέσα τους τίποτα;! ... Μάλλον για να είμαι ειλικρινής, γιατί δε βλέπω τίποτ' από 'κείνα τα ωραία, τα θαυμάσια που 'χα δει ... κάποτε;! ... Εκείνη την υπέροχη μοναδική στιγμή...

### **Τότε που σε πρώτ' αντίκρισα! Που σ' ερωτεύθηκα!!! ... ..**

Γιατί όντως και τώρα βλέπω. Μα αυτά που βλέπω, καλύτερα να μην τα 'βλεπα! Με κοιτάζεις και μου δίνεις την εντύπωση πως με μισείς! Πως κάτι απίστευτα κακό σου έχω κάνει! ... Τι;;; ... Πότε;;; ... Πως;;; ... .. Εγώ το μόνο που θυμάμαι να 'χω νοιώσει για σένα, είναι στην αρχή ένας απίστευτος και εξαιρετικά μεγαλειώδης **ΕΡΩΤΑΣ** και τώρα, μιαν απέραντη **αγάπη**!!! ...

Ξέρεις κάτι; Μόλις ετούτη ακριβώς τη στιγμή που γράφω για σένα, μόλις τώρα κατάλαβα τι μου συνέβη τότε! ... Μάλλον ... Ίσως ... .. Χμ! ... ..

Θα σου το γράψω, έστω κι ας φοβάμαι πως δεν θα το καταλάβεις, ή πως δεν θα θελήσεις να το παραδεχθείς! Ίσως όμως όταν μεγαλώσεις ... .. ίσως να καταλάβεις... .. Έστω και γι' αυτή την ... ελάχιστη πιθανότητα, θα το ρισκάρω! Νομίζω ότι αξίζει τον κόπο. Μπορεί και να 'σαι αρκετά έξυπνη γι' αυτό... Ή τουλάχιστον, πολύ θα το 'θελα να είσαι αν ... και μέχρι τώρα, νομίζω ότι ... αποφεύγεις να μου το δείξεις! ... Έεε; ...

Ας είναι λοιπόν. Για να καταλάβεις, θα πρέπει πρώτ' απ' όλα να σου εξηγήσω, τι κατά την άποψή μου σημαίνει έρωτας και τι αγάπη! Στο «Συμπόσιο», ο Πλάτωνας και με το στόμα του Σωκράτη, εκφράζει την άποψη - η οποία όντως με βρίσκει απολύτως σύμφωνο - πως ο έρωτας, είναι η επιθυμία της απόκτησης αυτού που δεν έχουμε! Γιατί γι' αυτό που ήδη κατέχουμε, είναι προφανές πως το μόνο που μπορούμε να επιθυμήσουμε, δεν είναι παρά η διατήρησή του κι όχι η απόκτησή του, μιας κι όπως είπαμε, αυτό ήδη το κατέχουμε! Κι η επιθυμία της απόκτησης, δεν αποσκοπεί πουθενά αλλού, παρά στον ένα και μοναδικό υπέρτατο στόχο, να ευτυχίσουμε!

Τούτη τη σωστότατη άποψη όμως, δεν θα μπορούσαμε να τη μεταφράσουμε και με τον εξής τρόπο; Αφού ερωτευόμαστ' εκείνο που δεν έχουμε, εκείνο που αν το είχαμε θα μας έκανε ευτυχισμένους, άρα εκείνο που μας λείπει, δεν θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι και το συμπληρωματικό μας έως την ευτυχία μας; Δηλαδή, αυτό που έχουμε, (+) συν αυτό που δεν έχουμε, (=) ίσον η ευτυχία μας! Συνεπώς, δεν θα μπορούσαμε να πούμε λοιπόν, πως ο έρωτας είναι η επιθυμία της κατάκτησης του συμπληρωματικού μας;

Αν έχεις καταλάβει έστω και ελάχιστα τα παραπάνω, για σκέψου τώρα. Ολόκληρο το «αυτό που έχεις», δεν είναι το εγώ σου, ο ίδιος σου ο εαυτός; Ναι αλλά για σκέψου κι ετούτο. Το «αυτό που δεν έχεις για να είσαι ευτυχισμένη», τι είναι; Αν σου κάνει δηλαδή κάποιος την ερώτηση «τι σου λείπει για να γίνεις ευτυχισμένη;», προσπαθώντας να του απαντήσεις σ' αυτή, τι θα κάνεις; Δεν θ' αρχίσεις να του αναφέρεις διάφορα πράγματα; Ένα σωρό πράγματα από το πλήθος του περιβάλλοντός σου; Προφανώς αυτό δεν θα κάνεις; Έεε;

Για πρόσεξε όμως μια λεπτομέρεια. Αυτά που θα του αναφέρεις, θα είναι καθετί που ξέρεις; Όλη η Γη για παράδειγμα κι όλα τ' αστέρια; Δεν το πιστεύω! Δεν μπορώ να φαντασθώ ότι για να ευτυχίσεις, θα χρειαζόσουν τόσα πολλά πράγματα, αν και ... κανονικά, τώρα που το καλοσκεφτομαι ... .. ναι όντως!!! ... ..

[Κανονικά, αυτό θα 'πρεπε να συμβαίνει;;; ... !!! ... .. Κι όμως, κοίτα να δεις!!! ... ..  
... Τι ηλιθιότητα Θεέ μου!!! ... Τι ηλιθιότητα!!! ... .. Αυτό ακριβώς που εσύ ο ίδιος υποτίθεται πως πρόσταξες-ευχήθηκες με το ... «καθ' ομοίωσίν Σου», αυτή η υπέρτατη προσταγή-

ευχή, το υπέρτατο αγαθό της πραγματικής ευτυχίας να σου μοιάσουμε, εμείς οι ηλίθιοι το θεωρούμε τη μεγαλύτερη αμαρτία! Αν είναι δυνατόν! Μα σε τι πλάνη ζούσα κι εγώ τόσο καιρό!; ... .. Για φαντάσου!!! ... .. Δηλαδή όταν θέλω τα πάντα, ουσιαστικά δεν είναι σαν να θέλω να σου μοιάσω όσο το δυνατόν περισσότερο;;; ... Αυτό λοιπόν είν' αμαρτία;;; ... ..

Αν είναι δυνατόν!!! ... .. Κοίτα να δεις! Μ' είχαν κάνει όσοι μέχρι τώρα μ' εξουσίαζαν, να πιστεύω αυτό που ήθελαν εκείνοι να πιστεύω!!! ... Δηλαδή, πως το να θέλω τα πάντα είναι η μεγαλύτερη αμαρτία! Ουσιαστικά όμως, έτσι δεν στερούσα από τον εαυτό μου τη δυνατότητα να σου μοιάσω; Και παραχωρώντας τα πάντα στους άλλους, ουσιαστικά πάλι... δεν αρνιόμουνα Εσένα;;; ... !!! ... Δεν το πιστεύω!!! ... .. Μα σε τι πλάνη ζούσα τόσο καιρό;;; ... .. Πόσο αμαρτωλός αλήθεια, δεν υπήρξα πνίγοντας την κάθε επιθυμία μου;;; ... !!! ...

Πνίγοντας ακόμα κι αυτή την εκλεπτυσμένη επιθυμία μου για σένα Αμφιθέα!!! ... Πιστεύοντας δηλαδή, πως επειδή ήσουνα μικρή, δεν ήταν σωστό να σ' επιθυμώ, παρότι το 'θελα με τόσο πολύ πάθος!!! ... Μα ούτε μια στιγμή δεν σου ζήτησα να μ' ερωτευθείς! Ούτε μια στιγμή δεν απαιτήσ' από σένα το παραμικρό! Μονάχα σ' ερωτεύθηκα, έστω και για λίγο! Γιατί τόσο γρήγορα μετά, προσπάθησα και τα κατάφερα ο ηλίθιος να μην είμαι πια ερωτευμένος μαζί σου; Γιατί ο αμαρτωλός;;; ... Τ' ότι εσύ για χίλιους δυο λόγους ίσως, μπορεί και να μην έπρεπε να μ' ερωτευθείς, αλήθεια, εμένα σε τι μ' εμπόδιζε η ηλικία σου να τρέφω για σένα τον καλύτερο έρωτά μου;;; ... Γιατί μας τον στέρησα ο αμαρτωλός;;; ... Κι όχι μόνο δεν υπήρχε λόγος, αλλά να που σου το όφειλα κιόλας!!! ... Κοίτα πόσα μου Αποκαλύπτονται εξαιτίας σου! Κι εγώ ο αχάριστος, εδώ και πάρα πολύ καιρό, να 'χω πάψει να είμαι ερωτευμένος μαζί σου!!! ... .. Αν είναι δυνατόν! ... ..

**ΑΜΦΙΘΕΑ μου ΣΥΓΝΩΜΗ! ... Και να 'σαι πάντα καλά κοριτσάκι μου!!! ... .. ΣΥΓΝΩΜΗ!!! ... ..**

Μπορεί να παρασύρθηκα απ' το φόβο της ηλικίας σου και να σε παραμέλησα πολύ μικρούλα μου!; ... Δεν το 'χα καταλάβει όμως! Να όμως που σήμερα, ο ηλίθιος επιτέλους τ' ... αναγνώρισα!!! ... Το θυμήθηκα!!! ... .. Ξέρεις κάτι όμως; Για τέτοιες στιγμές Αληθινής Αποκάλυψης, είναι που για μένα, πραγματικά αξίζει κάποιος να ζει! ... Μπορεί να μη σ' ερωτευθώ ξανά ποτέ μου. Θα προσπαθήσω όμως να μην ξεχάσω ποτέ, πως δεν πρέπει να ξαναφανώ αχάριστος, σ' εκείνα που στο εξής θα μου προκαλέσουν και πάλι τον έρωτα! Πως θα πρέπει να ζήσω ανεπιφύλακτα τον έρωτά τους, χωρίς κανέναν ενδοιασμό, χωρίς ηλίθιες αναστολές και δεν με παίρνει ο χρόνος! Δεν πρέπει να νοιαστώ ποτέ ξανά για το τι θα πρέπει να νοιώθουνε εκείνα για μένα, αλλά για το τι θα νοιώθω εγώ για κείνα και να το ζω! Νομίζω πια, πως τον δικό μου έρωτα θα πρέπει ν' απολαμβάνω και μόν' αν τύχει ... και τον δικό τους!!! ...

Χμ, δεν ξέρω αν κατάλαβες τι ακριβώς έγινε με το γράμμα μου μόλις τώρα, αλλά αν ποτέ σου καταλάβεις, θα 'σαι πολύ τυχερή!!! ... .. Μα πάρα πολύ τυχερή σου λέω!!! ... .. Τώρα όμως, δεν μπορώ να σου γράψω περισσότερα γι' αυτό, γιατί δεν ξέρω! Κι εγώ μόλις τώρα βρήκα το δρόμο!!! Δεν τον ήξερα!!! ... Φυσικά και τώρα που τον ... «οίδα», θα προσπαθήσω να τον διαβώ... Και μη μου παραπονεθείς ποτέ! Σου τον έδειξα! Κάνε ότι καταλαβαίνεις ... Σειρά σου να παλέψεις και μόνη σου για τη γνώση!

**Βλάκας είν' εκείνος που δεν ξέρει, ή εκείνος που δεν θέλει να μάθει;;; ...**

Κοίτα να δεις που τελικά, καλά το ένοιωθα πως έπρεπε ν' ασχοληθώ κι άλλο μαζί σου κι ας μην φαινόταν από πουθενά πως τ' άξιζες!!! ... Το ένστικτό μου και πάλι βγήκ' αληθινό!!! ... .. Να 'σαι καλά, να 'σαι καλά κοριτσάκι μου!!! ...

Πέρασε πολύ η ώρα και πρέπει να κοιμηθώ. Το ξέρω ότι άφησα τις σκέψεις μου στη μέση, μα θα επανορθώσω. Καληνύχτα!]

13-3-2008 / 4.07' π.μ.  
(Τελική επεξεργασία, Κυριακή 20 Μαΐου 2012)



# ΕΛΛΑΔΙΚή μου

*ΒΟΛΟΣ 2008*





## **ΑΦΙΕΡΩΣΗ**

Αφιερωμένο

στην ... Ελλάδα μου ...

## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η «ΕΛΛΑΔΙΚΗ ΜΟΥ», είναι η πρώτη σχετικά οργανωμένη από τεχνικής απόψεως, ποιητική μου συλλογή, με πολλή ιδιαίτερη μορφολογία, προσωπικό χαρακτήρα και συγκεκριμένο, προσωπικό τρόπο έκφρασης.

**ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης**

Σάββατο 16-6-2007 / 08.07' μ.μ.

### Γκορτσιές και λεύκες στο Μουτσιάλι,

βουτηγμένες ρίζες απλώνουν στο κελάρυσμα των ρεματιών  
πουρνάρια και γαβριά, μικρές πηγές δροσάτες.

Και δέντρα κι έλατα όσ' απομείναν,  
στη σιδερένια αγκαλιά κείνων των πέτρινων ονείρων σου  
στοιχειώνουνε τη λευτεριά, στις ανάσας σου το δρόμο.

Μάνες και γριές στα σταυροδρόμια,  
κεντάν' της ξενιτιάς ευχές εκεί στις άσπρες πλάκες του χωριού  
γι' αυτό το χελιδόνη, η άνοιξη δεν έχει γυρισμό!

Κατερίνα, Ουρανία, Μαρία, και ...  
στον δειλινών τα χρώματα κόκκινα και μαβιά τ' Οκτώβρη μήνα  
ακούς μονάχ' απόμακρα, βουβό τον ήχο της καμπάνας.

Κι Εκείνος πάντοτε μαζί,  
με τη βουκέντρα να μαστιγώνει αλύπητα ζευγάς ήταν καλός  
μα κάποτε ... ξερό το χόμα, μονάχα ιδρώτας κι αίμα το ποτίζει.

Έγειρ' ο χρόνος το μονοπάτι,  
σκόνισε και μόνο από τις μυρουδιές θυμάσαι τη γραμμή του  
ένα Λουτρό απ' το σώμα σου, να πλένεις τις πληγές του.

Μία βαλίτσα πράγματα,  
εισιτήριο χωρίς επιστροφή άδειος σταθμός εκεί σε περιμένει  
υπάλληλος λίγα λεφτά, μα μόχα μπόλικη ζήτω η ΕΛΛ.ΑΣ!

Θολή ανάμνησης γυναίκα,  
κατάμαυρη σκιά σε λεωφόρους φωτεινές κι εσύ πολύ τυφλός  
θέλησες με άμμο δυστυχία, δεν χτίζονται παλάτια στην ακτή!

Ιούνη δυο φύλλα κίτρινα,  
δεν τα λυπήθηκε η φωτιά δικά της λέει λάφυρα αφού μ' αυτά  
θα μείνει αναμμένη, **παίρνοντας τη ζωή τους να ... πεθαίνει!**

Βουτήξαν τα γλαρόπουλα,  
μαζέψαν' τα σκουπίδια της ακτής και φύγαν' αρκετά μακριά  
να 'ναι καλά η καθάρια μοναξιά, της γνώσης π' άναψε φυτίλι.

Μπορείς και κλεις ακόμα μου παιδί,  
όμως κοιτάς τον Ήλιο ξέρεις κι ανακατεύεις στο γουδί γερά  
μίγμα εγώ και τ' άλλο εγώ, δύο σταγόνες μέλι στο ποτήρι ...

Πέρασες και τούτο το στενό,  
για σένα θ' ανατείλει αύριο η αυγή πρώτο σκαλί λευκό χαρτί  
κι οι νότες των αγγέλων, ... **σημάδια**

... της γλυκιάς σου προσμονής! ...

17-6-2007 / 12.54' μ.μ.

Κυριακή 15-8-2007 / 05.30' μ.μ.

**Μόνος για πάντα, μα ... είμ' εδώ,**

σκοντάφτω στους Δαιδάλους της μνήμης μου πολλά  
δάκρυα ξεπλένοντας, τρέχουν το διάβα του θυμού μου.

Βρόγχος του παραθύρου τ' άνοιγμα,  
εικόνες βάρβαρες φτηνές μονάχα έρημες εκεί  
νοτιοανατολικά, σκουπίδια αγεφύρωτα ...

Ηχώ κλαρίνου και βιολιού,  
Αγία Παρασκευή Σημαία Νεράκι Σκάλα στροφή  
και βολοδέρνει, ... μακελεμένο το θεριό!

Γιορτάσι απόψε στο σχολειό,  
άδεια κούφια αγκαλιά εκεί στα χρόνια πέτρινα  
στεγνά φιλιά, δεν καίει κερί γι' αυτό στην εκκλησιά.

Σέρνεται στον κατήφορο,  
Χράπα ουρλιαχτό ένα μ' εκείνη την κραυγή σιωπή  
λύκου και όρνιου, μαχαιρωμένη ανάσα μπρούμυτα.

Σήκω πανάθεμά σε πια,  
ρούφα το αίμα σου στις σάρκες σου δαγκωματιά  
την πείνα να χορτάσεις, αυτά ψωμί ... αυτά κρασί ...

Μονάχ' αυτά σου μείναν,  
γυμνός κι ευλογημένος απ' τον Παράδεισο σαν βγεις  
**Λύκε φωτός**, Παράδεισος ο στόχος σου να φτιάξεις!

Στενό το πέρασμα, ψηλό,  
να 'ναι αυτό που δε χωρώ αλήθεια φως αναζητώ  
αντιλαλιά ρωτώ, ή να 'μαι εγώ που δεν μπορώ; ...

Σφίξε το ματωμένο χώμα,  
στη χούφτα κράτησε ζεστά όνειρα ελπίδες μοναξιά  
λύθρος μη γίνει,πραμάτεια της ζωής σου το καμίνι.

Πάρε το δρόμο του νερού,  
κόκκιν' απ' τις πληγές σου αχνίζει η πίκρα του εδώ  
στο ρέμα του χωριού, να πνίξεις δάκρυ χωρισμού.

Κοίτα ψηλά στον ουρανό,  
δικός σου αετός στα σύννεφα Αϊ Λιας και Κανατσιόλα  
το πέταγμα της λευτεριάς, γαλάζιο είναι ζωγραφιάς! ...

Σήκω πανάθεμά σε πια,  
βλέπεις στο πέρασμα βουνά ποτάμια στοιβαγμένα  
είν' ανοιχτό, **πέρνα κι αυτό προσμένου σε ...**

**...ο Κόσμος ο Λευκός σου! ...**

08.11' μ.μ.

Κυριακή 2-9-2007 / 07.47' μ.μ.

... « **64σερις!!!** » ... **στάχτες κι αποκαΐδια,**  
το κοίλο του Ήλιου μαύρισε κι αυτό στα γόνατα του Δία  
Κρόνιο καμένο Άλσος, η απόγνωση της φρίκης κυβερνά.  
Ασύμμετρες οι απειλές,  
ανικανότητα κι ανευθυνότητα και χυδαιότητα φωτιά παντού  
έρημε λαέ, ποιος να σε προστατέψει απ' τους προστάτες σου!;  
Αγορασμένες συνειδήσεις,  
σαν φράουλες της Μανωλάδας μα κόκκινο χωρίς ντροπή  
του **βιασμού** το ξάναμμα, στων Αθηνών παράθυρα ... δελτίων!  
Κάλπες στις λαϊκές,  
αθήγγανοι στις τράπεζες σπίτια και βιος των αλλωνών δικά μας  
σκόρπια τριχίλιαρα, περάστε κόσμε κι άμα θες ... σε ξανακαίμε! ...  
Μ' αφού ψηφίσεις τώρα,  
και μετρηθείς έγκυρος άκυρος λευκός αριστερός κεντρώος δεξιός  
έτσι κι αλλιώς δεν έχει σημασία, φρύγανο θα 'σαι πάντοτε φωτιάς!

Εϋπ εσύ που τα 'βαλες,  
βεγγαλικά σκόρπια στουπιά μηχανισμούς στο τέταρτο επίπεδο  
να κρύψεις δεν κατάφερες, ευθύνες ανερευθρίαστων μασκαράδων! ...

( 09.15' μ.μ. )

( 3-9-2007 / 07.50' π.μ. )

Σιωπή στην Πελοπόννησο,  
φιγούρες τρυφερές μα στεγνωμένες στην Εύβοια σκοτάδι  
όλοι εκεί κανείς εκεί, αφράτοι καναπέδες μας στους δέκτες.  
Σαλιμπάγκοι στρατηγοί,  
μεγάλες τσέπες υπουργοί οικόπεδα πλιάτσικο συμφέροντα  
παιδιά στην αγκαλιά της μάνας, και ... κροκοδείλων δάκρυα ...  
Κι όμως εκεί παράμερα,  
πάτημα Ήρωα Λαού χαμόγελο πικρό αργόσυρτο μ' ανθίζει  
βουλιάζει η στάχτη, δάκρυα και πόνος υλικά ελπίδα φτιάχνει.  
Μόνος ακόμα μια φορά,  
το ξεροκόμματο σκληρή δουλειά στο χέρι ο τόπος ριζωμένος  
αλέτρι και μυστρί, άντε και πάλι απ' την αρχή εκεί να μείνει.  
Μην πάει αλλού κι αλίμονο,  
κανείς μη μάθει το **γιατί** στους ουρανούς αγγέλων η ωδή  
στον κουρνιαχτό να σβήσει, έστω μέχρι ... η βροχή να πέσει! ...

Το ξέρει κι όμως,  
κολώνες μάρμαρα Ηλίου φως σπίτια χωράφια ξανά θα φτιάξει  
σοδειά μεγάλη, **να 'χει αυτός και τα παιδιά ...**

**... να 'χουν κι οι άλλοι! ...**

08.59' π.μ.

## «Γ»

**Και πώς να σε μαγέψω,**  
πώς να γεμίσει το μυαλό σου με δικό μου μια σταλιά  
στερνή κερήθρα, δυο κόμποι μόνο γύρω απ' το κατάρτι.  
Σειρήνες έξω στην ακτή,  
γοργόνες παίζουν τον αφρό των δελφινιών στο Αιγαίο  
μακριά απ' τον Άθω, γονατιστές στις μνήμες Παναγιές ...  
Δεν έχω δρόμο ουρανού,  
στη γη ανάσα κόπους και καημούς χρωστάω περίσσιους  
λυγμό με δάκρυ, στη σκέψη του κορμιού σου αναζητώ.  
Ποθώ σε πλάτες ενοχών,  
γλέντια στ' Ολύμπου οι δυο κορφές αντάμα στων χειλιών  
πύρινη η γλώσσα, τραγούδι που κατακυλάει στις πλαγιές.  
Σκόρπιες οπλές αερικού,  
σεντόνι ο κάμπος Πηνειός ζεστός χαράζει απαλά το χώμα  
μαζεύονται στα Τέμπη, στις καλαμιές ομίχλη στεναγμού.

Φυσάει μελτέμι στο πανί,  
φουσκώνουν αναστεναγμοί στο Πήλιο ρίγη αποψινά αληθινά  
χάθηκε ο χρόνος, στητός προσμένει ανατολή γλυκό σου βήμα.

Κυκλάδες ασπροφώτιστες,  
μύλος στη Μύκονο σπόρος σταρένιος τ' άλεσμα λευκό αλεύρι  
χάσκουν οι πέτρες, μα χαμηλά ξεγλίστρησε ο άνεμος στη Δήλο.  
Στενό το πέρασμα καλείς,  
δύο κολώνες δρασκελιά βωμός που καίει λάφυρο στη χούφτα  
ο γλάρος ξεδιψά στ' αυλάκι, αύριο στον Πόρο θα 'ναι οι ψαλμοί.  
Ξανθιάς το άγγιγμα σκιά,  
γλύφεις τους κόμπους τα σκοινιά με ύμνο το κατάρτι καταπίνεις  
μπορείς μα περιμένει, λάβα στη Σαντορίνη κι άλλο μεθύσι θέλω.  
Μπρούμυτα σκύβει το θεριό,  
θέλεις της Κρήτης κείνο το χορό μαύρο κι αντρίκειο βακχικό  
σκλαβιές που σβήνουν, βουλιάζει στην αλμύρα το σουραύλι.  
Αλόγων ποδοβολητά,  
Θεών κι αγγέλων ουρλιαχτά παλεύουν αέρας θάλασσα στεριά  
Ταύρος κι Ευρώπη, λευκές ξεχύνονται απ' τα βάθη αστραπές.

Δεν έχει φως στις εκκλησιές,  
φάρος της λευτεριάς ιδού η Ρόδος ιδού και το ταξίδι της ζωής  
μόνο για ναύτες, **του νου την άγκυρα ...**

**... που ξέρουν να τραβάνε! ...**

8-9-2007 / 02.51' π.μ.

Σάββατο 8-9-2007 / 09.05' μ.μ.

**Κόπηκ' ο λώρος σήμερα,**

άργησε πολύ να ξαναγεννηθεί σπουργίτι στη φωλιά του  
σαράντα ίσως χρόνια, γάιδαρος μαγγανοπήγαδο και ξύλο.

Χρήσιμο είπαν' οι σοφοί,  
στο πέρασμα του δρόμου τ' αγκάθια τα λιθάρια τα γιοφύρια  
καμάρες σε κακοτοπιές, σκόνη ιδρώτας χιονιάς και μπόρες.

Δίπλα στους όχτους του,  
βούζιαλα και τσουκνίδες κρυσφώνες για κωλοφωτιές κορομηλιές  
παιδιά με κλεφτοφάναρα, κεριά φαντάσματα σε κολοκύθες.

Και στο γιαπί του παιχνιδιού,  
στο μιζιλίσι όταν οι μανάδες κόκκινα μάγουλα κρυφά φιλιά και ...  
ντροπή σου γάιδαρε, Πάνας και σάτυροι τρυπώνουν γελαστοί!

Κρυφτό στο Μεσοχώρι,  
κυνηγητό στην Αλατσία μπάλα στα Παλιοχώραφα ξεφωνητά  
και στο Μουτσιάλι σκρόφα, θαμμένες αναμνήσεις του γουρνάρη.

Φούσκωσε το ζυμάρι,  
αλεύρι πλάστης ζάχαρη στρωμένα φύλλα της ζωής στο φούρνο  
λευτερωμένη ζαχαρόπιτα, μπορώ και μόνος μου μαζί τους; ...

Στο χτύπημα του κουδουνιού,  
έληξ' ο χρόνος της φωτιάς πάω να κοιτάξω το παρόν του χθες  
καινούρια ίσως ευτυχία, ψημένη μνήμη ή κόμπος στο λαιμό.

Στη μυρωδιά μοσχοβολά,  
να 'ναι κι η γεύση σαν χωραφιού ξαπόσταμα έτσι μεσημεριού  
αγώνας δίχως αμοιβή, παρηγοριά σου λέει και τι να πεις ...

Κιλίμι κάτω απ' τη σκιά,  
στρούγκα φτιαγμένη με κορμιά ανοίξαν τα δισάκια τους στη μέση  
πίτα ντομάτες και τυρί, καπνόκολλα στα χέρια μα γιορτή νερό.

Μνήμες σαν αποτσίγαρα,  
χαμογελούν τριγύρω οχιές όμορφα μαγικά λικνίσματα κορμιά  
σαν να τα γέρνει ο άνεμος, πια ρότα παίρνεις πτώση στο γκρεμό;

Σημάδι κείνο τ' άγνωστο,  
κοντά τη μια μακριά την άλλη μπρος πίσω πουθενά κι εδώ εγώ  
γέννα νεκρής ανάστασης, μ' όλα μαζί με τίποτα συμπαράλια.

Μια χούφτα αλεύρι,  
στου νου το ανακάτεμα στεγνό κορμί κλειδί που να 'βρεις ηλιαχτίδα  
άγγελος βάσανο Θεού, **πίτα του κόσμου ...**

**... αυτού του νηστικού! ...**

10.54' μ.μ.



Τετάρτη 19-9-2007 / 11.17' μ.μ.

### **Μαγεμένα τα χρώματα,**

αντάρτης στριφογύρισε στου προσώπου το γνέψιμο άνεμος  
κιτριτισμένη τουφεκιά, κι ο αχός ξεπέρασε τους τρούλους.

Σαλτάρω στ' αφτιασίδωτο,  
κουλουριασμένο κύμα στην πέτρα το νερό λευκό ένα γύρω  
κορμί κι ανατριχίλα, αυτό που πέρασε ξανά κόμπος μη γίνει ...

Χλιμίντρισμα ή κραυγή,  
κείνο τ' απόγευμα γερά τη χαιτή του κρατούσα κι εσύ μισή  
συμπόνια γύρευες, αληθινά σωστό γιατί δεν έπραξες ποτέ;

Γυρνώ στο ηλιοβασίλεμα,  
γυρλάντες ακροσυννεφιές πύρινες μαχαιριές στο μπλε κι εκεί  
φτερουγές σφιχταγκαλιασμένες, σαν θεριστάδες τ' ουρανού.

Μισέψανε τα όνειρα,  
σκονισμένα ρούχα μπαλωμένα πληγές κι αλύγιστες σιωπές  
πνιγμένος πόνος, στα πέλαγα φιλιά σκορπίστηκαν οι ελπίδες.

Κάλεσμα κι αναστεναγμός,  
σφύριγμα γέρου караβιού σκαριού σαπίλα κι αλμυρός εδώ  
ξενύχτι αστροφώτιστο, κοιμάται στην παράγκα το φεγγάρι.

Ξημέρωμα στη γειτονιά,  
σεντόνια στα σκοινιά στερνοί καημοί πόθοι πανιά σκισμένα  
θέλω στραντζαρισμένα, απόκοσμο χαμόγελο γιατί του χθες.

Πόρτα στην κλειδαριά,  
δρόμοι στα βήματα κοφίνια άγουρα γιομάτα στην ανηφοριά  
νιάτα που φεύγουν, κουρτίνες που σαν θα κρύψουν τη φυγή.

Δουλειά και τίποτα,  
πλήκτρα νωχελικά δεν έχουν λόγο στην τροχιά κοιμούνται  
κανείς δεν βγαίνει, ράφια γεμάτα λησμονιά κι άδεια κουτιά.

Χρόνος και δρομολόγια,  
λογαριασμοί θηλιές κι ανέχεια χωρίς χρυσό σαν σημαδούρα  
λιτός κι απέριτος, ακόμα να μου δείξει τη νότα της μπογιάς!

Λευκό και χονδροκόκκινο,  
της ώχρας κίτρινο μυστήρι πώς να γευθεί το μαύρο σαν παιδί  
παλέτα του καημού, σαν αριστούργημα η εικόνα του κελιού.

Λάμψη από τ' ανάθεμα,  
ευχή και τύχης μυστικό σαν βλογημένο σκηνικό Αυγερινός  
μοναχικός κι αετός, **αρχές Δεκέμβρη ...**

**... στο σχολειό το Μέγα! ...**

20-9-2007 / 01.37' π.μ.



**Και πριν να χορτάσω,**

στραμμένο στην Ανατολή τ' άνοιγμα των βλεφάρων της  
κείνο του Οκτώβρη μήνα, το μαύρο αυτό το φωτεινό της.

Πριν μ' ακουμπήσει,  
στο καλημέρα τ' ουρανού σαν τρυφερό χαμόγελο παιδιού  
εικόνα στην εξώπορτα, στο πεζοδρόμιο ονείρου στεναγμός.

Πριν να τελειώσει,  
αντίλαλος μελωδικός το «γεια» της στο κούφιο μιας κιθάρας  
ήχος από κελάρυσμα, στο πέρασμα της μοναξιάς ελπίδα.

Πριν να γλιστρήσει,  
αχτίδα και μες στις φυλλωσιές ομίχλη πρωινή στη ρεματιά  
λες και το άγγιγμά της, σαν αγκαλιά αγέλου θα το ζούσα.

Πριν μου ξυπνήσει,  
όσα κρυμμένα μυστικά της μνήμης μου σαν ακριβά κουτιά  
φιλιά στην ακροθαλασσιά, πόδια στην άμμο γυμνά σημάδια.

Πριν μου χαρίσει,  
το σταυροδρόμι όλα τα ποθώ σαν την κατάρα θέλω και ευχή  
τα όνειρα κουβάρι, πυρσό αναζητώ το μίτο τους γονατιστός.

(29-9-2007 / 00.51' π.μ.)

(4-10-2007 / 10.34' μ.μ.)

Συννέφιασε απότομα,  
μαζεύτηκαν μιλιούνια οι οχτροί με σίδερα στα χέρια η οργή  
μα που την είχαν τόση (!), κραδαίνοντας κακούργα η απειλή.

Πέφτουν απάνω της,  
αποστροφής αμέτρητα απάνω μου σημάδια τους ν' αφήσουν  
της ζήλιας τους τη συμφορά, σαν προστασίας λόγια μυστικά.

«Μακριά του μείνε,  
δεν είν' αυτός για σένα μην ακούς» ψέμα «ένας τρελός ακόμα  
μη δίνεις σημασία, όχι για σένα για καμία ... δικός μου ήταν.

Αυτός που μ' άφησε,  
πιτσιρικάδων η αγκαλιά παρηγοριά κέρατα τράγων η σοδειά  
στη γειτονιά μ' όποιον βρεθεί, ηλίθια με ηλίθιο να κοιμάμαι».

Αναστασίας η λαλιά,  
πώς να την πάρεις σοβαρά ανεμοστρόβιλος μα εσύ την πήρες  
τον Έρωτα προσπέρασες, γνώση και ΣΕΙΡΙΟΣ αυτός Απειρικός!

Αταίριαστος κι ασήμαντος,  
μπορούσες να τον κάνεις όπως και τα κατάμαυρα τα μάτια σου  
η αξία σου ΑΜΦΙΘΕΑ, αξίζανε ή μήπως ...

... τα 'κανα ν' αξίζουν; ...

5-10-2007 / 00.17' π.μ.



**Χορεύοντας το «σεμά»,**

χορό δερβίσικο κάθετο λευκό στροβίλισμα στον άξονα  
ξεφυλλίζοντας εικόνες, στις γνώσης μου τα μονοπάτια.

Στις σκόνες των σελίδων,  
ευτυχίας μια σκιά που σου μοιάζει χρυσή ευωδιά εκείνης  
άγνωστη προσφορά, εσύ εκείνη ή εκείνη εσύ αναρωτιέμαι...

Θυμάμαι το ξέρω της,  
Ξένια πανέμορφη κι ερωτική στιγμή γεύση γλυκιά ηδονή  
του Δία ανατριχίλα, σαν ξέσπαγε το μέσα βογκητό μου.  
Της Αφροδίτης αγκαλιά,  
σκόρπια ξοδέματα χαζά φιλιά εδώ και κει σεντόνια άδεια  
βρώμικα καθημερινά, αταίριαστα πολύ στην ομορφιά της...

Κι όμως ακούμπησα,  
τ' Ολύμπου δεν αρνήθηκα το κάλλος το ωραίο τη γιορτή  
μάζεψα κι άφησα, σκουπίδια ξέχωρα ελπίδες απ' την άλλη.

Μια χούφτα **ΑΠΕΙΡΟΝ**,

σε πλάθω όνειρο **εδώ** κλεμμένο είδωλο μα φτιαγμένο εγώ  
λάφυρο αυταπάτης, στον τύμβο των αισθήσεων ο ποιητής!

«Λ»έν' πως σ' αγάπησα,  
μα κοριτσόπουλο καμώματα ντροπής σε μάγουλ' ανδρικά  
άγουρης εφηβείας, παιδικά σκιρτήματα κοκκίνισμα απαλό.  
Εκείνο που θυμήθηκα,  
στου Πηλίου τις ανταύγειες των καιρών νωπά τα βότσαλα  
ακόρεστη η δίψα, κατάμαυρη η ματιά σου στην ψυχή μου...

Κι όμως τη φώτισες,  
αληθινά και καθαρά για δεσ πως τρέχει κι απλώνει το νερό  
λευκό στην Εύβοια, σκάει χαμόγελο κυματιστό στην άμμο.

Βυθίζομαι κι ακούω,  
νότες οι σκέψεις μου ηχώ και στο τραγούδι των χειλιών σου  
μια μακρινή ανατολή, στην Ελασσόνα ρόδιζε πρωί η αυγή.

Τότε που έκλαιγα,  
στενός ο τόπος το Λουτρό μια στάλα ελπίδα κι όνειρο εσύ  
κάποτε θα 'ρθεις, ξέρω ψευδαίσθηση ή αλήθεια θα σε βρω...

Στο γύρισμα του χρόνου,  
εγώ **εδώ** κι εσύ το άλλο μου εγώ στο πρέπει της ζωής μας  
**ερωτικά** μοναδικό, **θα σου φωνάζω σ' αγαπώ...**

**... να το ακούω! ...**

## «M»

### Μελιά ματάκια,

κι η γλύκα τους δεν περισσεύει και για μένα μια στιγμή  
να γλείψω τον ανθό, χειμώνιασε ο ήλιος στο κορμί μου.

Γέρικο ξύλο,

στρυφνό το πέρασμα στην κόχη της ζωής μεστές θηλές  
να αφουγκράζουμε, απόμακρος ο χείμαρρος της νιότης.

Σαν μυστικό,

στ' αυτί λαχτάρισα δυο λόγια σκόρπια να σου πω γιορτή  
να τραγουδήσω, έρωτα σκίρτημα καρδιά να σου ριγήσω.

Και το κρασί,

ιδρώτα στο κορμί σου κελάρυσμα στη γειτονιά με στόμα  
χείλη να το πω, καημένη μεθυσμένος που γυρνά ο νους!

Φρέσκι' αγκαλιά,

στη ζέστη του καλοκαιριού σου προσευχή μη σβήσει πια  
κι εκείνο το καμίνι, λευκός ασβέστης ψήνεται στη μνήμη...

Στην κατηφόρα,

άλογο μαύρος κουρνιαχτός να τρέξω μέσα να χωθώ εκεί  
προσμένει θαλπωρή, αχόρταγα να της δοθώ ήχο να πάρω...

Μόνος ξανά,

στεγνά σεντόνια δεν στάζει πάει καιρός πολύς η αλμύρα  
γοργόνα δεν περνά, καράβια μαγεμέν' απ' τις σειρήνες...

Χάρυβδη Σκύλα,

ο πόθος του λυγμού σου αντίλαλος στο κούφιο των ματιών  
απόμακρη σιωπή, στ' άλλο πλευρό και με τη Γη κουρνιαζώ.

Που να 'σαι,

ποιος άνεμος ξεπλέκει τα μαλλιά σου ποιος τα χαϊδεύει μη  
με πονάς αγκομαχώ, τούτος ο δρόμος πύκνωσε μ' αράδες...

Σκούζ' ο Αετός,

ξεχύνεται και πάει στο φεγγαρόστρατο προσμένει μοναξιά  
γλυκιά μου λευτεριά, πώς να σε λησμονήσω μα αγαπημένη;

Ξέρεις εσύ,

στον ουρανό τα σύννεφα σκορπίσανε κι οι λεύκες από κάτω  
στο ξέβγαλμα στην πόρτα, μα λείπ' η σκιά σου στο κλειδί! ...

Πέρνα καλά,

όπου κι αν βρίσκεσαι μαργαριτάρι στου βυθού μου το νερό  
το δάκρυ τρέχει, **θα πρέπει να ξεχάσεις...**

**... κι εγώ δεν το μπορώ! ...**

02.25' π.μ.

## «M»

**Και να που ήρθες,**  
σαν κείνο το χελιδονάκι τιτιβίζοντας πάλι την πείνα σου  
συνεπαρμένη αγωνία, χαριτωμένα φτερουγίσματα χαζά!  
Πεινάς αγαπημένο,  
κι εκείνα που δε σε χορταίνουνε ποτέ ουρά ζητάς να μπεις  
σε τούτο το ταμείο, μα εισιτήριο λευκό δεν είναι τα λεφτά!  
Και δεν το ξέρεις,  
για κοίτα γύρω νεανική μου τραγωδία πόσες και στέκουνε  
χαμένη λησμονιά, πνιγμένοι έρωτες κι αγέννητοι θαμμένοι!...  
Αυτό μου ζητάς;  
Μα 'γώ δεν έχω κι ούτε ποτέ μου είχα μια να δώσω τέτοια  
στείρα αγκαλιά, τον ουρανό μου γέμιζ' η ηχώ τραγούδια.  
Μάγισσες και αερικά,  
σ' ένα μπουλούκι νυχτωμένες αναμνήσεις μαζί με χώματα  
στεγνές πηγές, βρύσες στα δέντρα ονειρεμένες στις σκιές.

Κι ήταν η αλήθεια,  
ψέματα λύπες και χαρές μοιάζαν με σμάρι χήνες του Βορρά  
δύσκολη η ρότα, τρανό ταξίδι μα αυτό θα διάλεγα και πάλι! ...

Μόνο αρχηγός,  
ποτέ ξοπίσω του με βούρδουλα στη μύτη του σχηματισμού  
κόντρα στον άνεμο, είχα κολλήσει στην πυξίδ' Ανατολή...  
Ήλιος ο στόχος,  
ήθελα μέσα του να μπω ίδια σαν σαϊτιά και να περάσω ίσια  
κι απέναντι φωτιά, ήλιος κι εγώ λάμψη και λογισμός θαρρώ!  
Ζευγάς ο Έρωτας,  
κείνος που τράβαγε βαρύ ταύρος σκυφτός ετούτο το φορτιό  
το αδιέξοδο μοχλός, στα κέρατα σκαρφαλωμένη Αφροδίτη.  
Αφρός κι ιδρώτας,  
χαμένοι οι κόποι και πολύ φτωχά μα λαχανιάσματα καυτά  
σεντόνια μουσκεμένα, σαν λυτρωτής στην κάθε ανηφοριά!  
Παιδί κι αμούστακο,  
κουλουριασμένο μέσ' τις αγκαλιές σαν άντρας σαν φονιάς  
κουρσάρως των ελπίδων, πάντ' αδειανά τ' αμπάρια τα χρυσά.

Αυτά σου έχω μόνο,  
να σου χαρίσω στεναγμούς φιλιά πριν να μισέψω τώρα δυο  
σιμώσανε οι δρασκελιές, **σήμα για μάχη...**

**... την τρανή τη μία!!! ...**

01.00' π.μ.

Παρασκευή 15-2-2008 / 11.01' μ.μ.

### Έξι τα ξημερώματα,

εκεί μέσα στον ύπνο μου σ' ορόφου διαμέρισμα ψηλού  
μεγάλ' η τζαμαρία, θα 'τανε κάπου κι ένας μήνας πριν.

Κι όπως κοιτούσα,  
μια πόλη κοιμισμένη από κάτω σαν μία μύγα κόλλησε  
φιγούρα ανδρική, κατάμαυρα τα ρούχα του στο τζάμι.

Με παγερό χαμόγελο,  
με κοίταξε κατάματα άσαρκος κι όπως τα φαντάσματα  
προσπέρασε και μπήκε, ίσα «για σένα ήρθα» πάνω μου!

Μα δεν με τρόμαξε,  
«ο Χάρος να» κι ένα κουζινομάχαιρο άρπαξ' από το πλάι  
μα πέρασ' από μέσα του, πετώντας το κι αυτό και τ' άλλο.

Σαλτάρισε με δυο,  
μπροστά μου βρέθηκε και μ' άρπαξε μεμιάς απ' το λαιμό  
σφιχτά τα δάχτυλα, να κόψουνε το νήμα της ζωής μου!

Στιγμή δεν δείλιασα,  
«κι αν είσ' ο Χάρος τι μ' αυτό είσαι μικρός για μένα εσύ  
θέλεις πολύ ακόμα, δεν είμ' εγώ σαν κείνους απού ξέρεις»!...

Άλλο κουζινομάχαιρο,  
λευκή λαβή μικρό αρπάζω και του τραβάω μαχαιριά βαθιά  
στοχεύω την καρδιά του, ως τον αγκώνα μου έφτασε κενή.

Μου γέλασε σαρκαστικά,  
«μα είμ' ο Χάρος» λέει «να με σκοτώσεις προσπαθείς μωρέ  
δεν είσαι στα καλά σου, καημένε δεν θα πεθάνω εγώ ποτέ»! ...

Και τράβηξα το χέρι μου,  
δεν ήταν το μαχαίρι καθαρό κόκκινο αίμα στόλιζε τη λάμα  
ζεστό την τύλιγε, ματιές του ορθάνοιχτες σαστίσανε μεμιάς!

«Δεν είναι δυνατόν»!!!  
«Να όμως που 'ναι πάρε κι αυτή κι αυτή κι ακόμα μια» έτσι  
απανωτές κι αλύπητα, «πάρε την παγωμάρα σου μαζί σου»!

Λύγισε κι έπεσε στεγνός,  
και κάτω απ' το πηγούνι του με δύναμη βυθίζω το μαχαίρι  
του κόβω με μία στροφή, το πρόσωπο λευκό του είχε γίνει...

Μα τι απόλαυση τερπνή,  
μια τέτοια νίκη όταν στο γλυκοχάραμα τον Ήλιο καλημέρισα  
έστω κι αν ήταν όνειρο, **το Χάρο σκότωσα...**

**... ποιος άλλος το 'χει κάνει;;;! ...**

16-2-2008 / 01.02' π.μ.

## «Τάσος»

Βρισιές, θυμός,  
φωτιές τριγύρω γρήγορα να μην καούν οι πείνες  
των χορτασμένων νηστικών, που δεν μας μοιάζουν.

Βγάλ' τες αυτές,  
βάλε εδώ εκεί το άλλο τα χέρια σου θα κάψω  
να μη γράφουν, τίποτα σήμερα πιο γρήγορα!

Πώς να γελάσεις,  
κείνη την ώρα που τα σύννεφα ευθύνες και βροντές  
σμίγουν μέσ' τα μουστάκια του, ένα μικρό παιδί! ...

Γελάς μετά,  
το ίδιο κάνει μα στο τραπέζι ή και στη μύρα  
όταν γυμνώνεται η ψυχή του, όταν μικρός χαμογελά.

Ρίχ' του τη μπάλα,  
και πριν να πέσει καν την έχει μέσ' τα πόδια του  
τρικλοποδιές του νου του, τρίπλες λόγια σοφά ...

Διψούν τα μάτια,  
οι αισθήσεις του στο κόκκινο αρπάζουνε τον κόσμο  
κι αφήνει να τον φτάσεις, εκείνους που δεν το μπορούν! ...

(15.38' μ.μ.)

(23.55' μ.μ.)

Αλάνα η γνώση,  
μήλο που δεν το δάγκωσε νωρίς άγουρ' ακόμα  
μαγκανοπήγαδο κι ιδρώτας, μα πάντα κάτ' απ' τη μηλιά.

Τρέχει παντού,  
δεν ξέρει που εκείνο π' αγαπούσε να το βρει  
κρυμμένες αναμνήσεις στα γλυκά, του τότε τώρα ...

Άγχος κι αγάπη,  
μόνο σε μία φούστα της γονατιστός κυλιέται  
σαν το παιδί στα γόνατα της μάνας, πλάκα που έχει!

Στριγκλιές της ρίχνει,  
για να ξορκίσει λες αυτή την τόση αδυναμία  
μα μόνο εκεί μέσ' τις φωτιές, να μην το καταλάβει! ...

Το μόνο κάστρο του,  
κουτάλες κατσαρόλες εγώ κι υπερηφάνεια εκεί  
μα μόν' εκεί δικά του όλα, έξ' από κει μονάχ' αυτή!

Κι είναι μαγεία,  
ετούτο το θεριό το μέγα ακούραστο παιδί φουριόζο  
που 'θελε ... **τα δάχτυλα να κάψει,**  
**για κείνον να μη γράψει!; ...**

10-7-2008 / 00.22' π.μ.

(Τι κρίμα που τελικά δεν τ' άξιζε! ....)

## «A»

**Γυρτός καημός κι η ανασαιμιά,**  
έσμιγε σύννεφο ζεστό με το βοριά,  
στα μάτια φως, λευκός σταυρός,  
στην κουπαστή να τη θυμάται μοναχός.

\*\*\* Κι ήταν στα μάτια του ο πόνος που τραγούδαγε, \*\*\*  
\*\*\* κείνος που του 'βαλε στην πλώρη του πανιά, \*\*\*  
και μέσ' το δάκρυ του η αλμύρα παραμίλαγε,  
τα όνειρά τους που ζωγράφιζαν παιδιά! ...

Κύμα βαθύ και μια πληγή,  
η εικόνα της να σεργιανά σε μιαν αυλή,  
μόνος του πια κι αυτή μακριά,  
η ανάμνησή της το κερί στην Παναγιά.

Πώς να ξεχάσει των χειλιών της το τρεμούλιασμα,  
γλυκό ποτό στη διψασμένη του ερημιά,  
πώς να ξεφύγει απ' των χεριών της το αγκάλιασμα,  
στη θάλασσά του δεν φυτρώνει η λησμονιά! ...

00.55' π.μ.

Δυστυχώς οι δυο στίχοι (\*\*\*), είναι οι μόνοι που συγκράτησα από ένα τραγούδι, που εκείνο το μεσημέρι, είδα στον ύπνο μου σ' ένα όνειρο!

Ήτανε λέει ο **Αντώνης ο Καλογιάννης** (μεγάλη μου αδυναμία) σ' ένα σταυροδρόμι και προσπαθούσε να το τραγουδήσει. Επειδή όμως δεν τα κατάφερε καλά, άρχισα να το σιγοπιθυρίζω κι εγώ. Μόλις το αντιλήφθηκε και θεωρώντας ότι το 'λεγα καλύτερ' από κείνον, στρέφεται προς εμένα, μου δίνει το μικρόφωνο και με τα χέρια του, με παραινεί χαρακτηριστικά να το τραγουδήσω! Τρόμαξα που μου ζητούσε να πάρω τη θέση του εγώ, ένας παντελώς άσχετος με το τραγούδι! Προσπάθησα ευγενικά να τ' αποφύγω. Μήπως τον είχα προσβάλει κιόλας, οπότε η κίνησή του αυτή, ήταν σα να μου 'λεγε προσβεβλημένος: **«άμα μπορείς να το πεις καλύτερα, πες το»!** Όμως αυτός επέμενε πειστικά κι ήταν ειλικρινέστατος! Οπότε δεν είχα άλλη επιλογή, παρά να πάρω το μικρόφωνο και το πήρα. Όπως ήταν φυσικό, από τη ντροπή μου κι ανίκανος ν' ανταποκριθώ σε τέτοια τιμή, δεν ακουγόμουνα ... **«Αιντε μωρέ»** μου λέει αγριεμένος και κουνώντας τα χέρια του από κάτω προς τα πάνω, προσπαθούσε να μου δώσει κουράγιο. Και τα κατάφερε! Αρχίζω να το τραγουδάω και σε λίγο με τις παραινέσεις του, όντως αρχίζω να το τραγουδάω καλύτερ' από κείνον! Και τότε, κάνοντας μια κίνηση με το χέρι του σα να μου 'λεγε **«μόνος σου τώρα»**, γυρίζει με ικανοποίηση, μπαίνει σε κάποιο αυτοκίνητο και μ' κείνη τη ... σίγουρη δήθεν αδιαφορία ... για την επιλογή του, απομακρύνθηκε! Κι έμεινα μόνος μου στο σταυροδρόμι να το τραγουδάω στον κόσμο, με όλη μου τη δύναμη και όλο μου το πάθος! ...

Όνειρα που βλέπω κι εγώ κάποιες φορές!; ... ..

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ:

Τελικά το 'κανα και το τραγούδι!!!: <https://youtu.be/UvGmV7tP3KM>



*Τρίτη 22-7-2008 / 08.53' μ.μ.*

**Συλλαβίζοντας τους αναστεναγμούς,**  
μετρώ το διάβα των πελαργών στο σούρουπο,  
λίγο πριν το δρασκελισμα πάν' απ' τους αφρούς,  
εκεί που το ποτάμι σμίγει ήχο ασύλληπτο.

Δέκα, δώδεκα και πόσα να 'ναι ακόμα,  
δεν μπορεί παρά να τελειώνουν τα ρημάδια,  
σκαλί σκαλί και βάσανα στεγνό το χώμα,  
μα θέλω να τελειώσουνε, γυρεύω τα σημάδια.

Μια νέα αρχή, μια νέα σκάλα ονειρική,  
σαν κείνες που σκαρφάλωσαν μονάχα λίγοι,  
εκείνοι οι ξέχωροι απ' τους άλλους οι εκλεκτοί,  
γυμνοί και αφτιασίδωτοι μπροστά στη λήθη.

Κείνοι που θέλησαν και μάθανε το μυστικό,  
το πιο κρυφό απ' όλα τα μεγάλα πως ήταν λάθος,  
όλη μα όλη η ζωή τους τέτοια δράμα φρικτό,  
μα πως και τούτο δα το μυστικό

**... δεν ήταν πάθος! ...**

*09.33' μ.μ.*

**Γλυκό νερό,**  
με τίποτα δεν είν' εκείνο που σου μοιάζει εσένα  
γαλάζιο όνειρο αλμυρό, κυματιστό εγώ του Αιγέα.  
Σαλτάρει ο νους,  
στην αγκαλιά σου φτερουγίζει μια ψυχή ριγά μαζί  
κι αργοπαλεύει στην ανάσα σου, να μείνει εκεί; ...  
Τι να 'ναι αυτό,  
σαν από κει δεν ήταν που τον διώξανε προχθές αυτή  
η ίδια αγκαλιά το λίκνο, μάνα πατρίδα μοναξιά; ...  
Μιαν άγκυρα,  
δυο κάβοι απόμακρα δεμένοι μακριά γερά σμιχτά  
σ' εκείνα τα γεμάτα, σε τούτα τα μικρά τα αδειανά.  
Εκεί κι εδώ,  
χώρια μαζί κι αντάμα καθρεπτισμένη σιγουριά  
φόβοι κι αγέρωχα ουρλιαχτά, κρυφές ελπίδες να ...

Ποιος είν' αυτός,  
ποιος είμ' εγώ που απέναντι τον ίδιο μου κοιτάζω  
όπως κι αυτός εμένα ίδιος, σαν ένας μόνο ... ΕΝΑΣ! ...

(02.10' μ.μ.)

(11.10' μ.μ.)

Πάει κι αυτή,  
μια μέρ' ακόμα σαν τις άλλες παραλίγο φως  
το πρωινό του Ήλιου του Θεού, καυτό το σώμα.  
Πυρωμένη σάρκα,  
ανήσυχο μυαλό μια χούφτα εικόνες ξέχωρες  
αραδιασμένες στη σειρά, πειθαρχημένη χώρα.  
Με μια παρηγοριά,  
λίγα τηλεφωνήματα γνωστά χαμόγελα φωνές  
από την άλλη άκρη, να συντροφέψουν τα χλωμά.  
Ετούτα τα πεζά,  
ανούσια όνειρα κενά μικρά «εργάτες γης» γραικοί  
στην ξενιτιά κρυμμένοι, αμάξια γάμοι και μωρά! ...  
Γκρίνια και φτώχεια,  
όση και τα λεφτά τα μπόλικά γέρνει η ζωή μιση  
χωρίς να βλέπουν γύρω τους, τυφλό το χρήμα ...

Πώς να γλιτώσεις,  
πώς να λυτρώσεις το κορμί από τ' αμόνι τούτο  
το σφυρί χτυπά γερά,  
**... μ' αποτελειώνουν όλα! ...**

11.44' μ.μ.

## «Κατερίνα»

Λεπτή φιγούρα,  
λάγνα σκιά στα σκοτεινά του μάτια μίαν αναλαμπή  
στο Ka De We για μια στιγμή, σκιρτά ξανά το μέσα.  
Μελαχρινή σχεδόν,  
ανατολίτικη αρχοντιά φινέτσα δυτική ηχώ κομψή  
μια άλλη νότα στη ζωή, υπάρχει ακόμα κοίτα!  
Το 'χε ξεχάσει,  
θαρρούσε πέρασαν αυτά πως είχαν στρίψει αριστερά  
οδός ΕΓΩ σαράντα ένα, του ρίγους πια κατηφοριά ...  
Και όμως να 'σου,  
αναστροφή στην ανηφόρα τη μεγάλη στα βάσανα  
του νου στροβιλισμένοι στεναγμοί, κοφτές ανάσες.  
Σειρήνα στην ακτή,  
τα μανιασμένα κύματα κοίτα που λαχταρά και πάλι  
στην αγκαλιά τους θαλωρή, στην κόψη τους παιχνίδια.

Τρελέ ζωγράφε,  
τόσα και τόσα που 'μαθες στο χθες δε φτάνουν ε  
για κοίτα πόσ' ακόμα έχεις, άντε λοιπόν στο κύμα! ...

Μα μόλις χθες,  
καταραμένη βούτηξες ξανά στο μαύρο της ζωής σου  
χωρίς λεφτά στο δρόμο πεταμένος, που το κουράγιο;  
Πως το μπορείς,  
εκεί που γονατίζουν δυνατοί να μη σε νοιάζει εσύ  
να ξεγλιστράς σα χέλι αλλού, να βλέπεις πάλι Ήλιους;  
Πέφτεις βαθιά,  
μα τούτο δω το βάθος πως γίνεται για σένα λυτρωμός  
πως σαγηνεύεις τις φωτιές, για σένα όλα χρώμα πια;  
Διαβλεμένη εραστή,  
μη δεις μια ξεθωριά στο μαύρο το δικό σου αμέσως  
γίνεται κόκκινη και μπλε, πράσινη κίτρινη αυγή! ...  
Μενεξεδένια δειλινά,  
σαλτάρουν απ' τ' απόκρυφα της φυλακής σου φυλαχτά  
σαν παιχνιδιάρικα παιδιά, να λούσουν τη ματιά σου!

Μα τι ρωτάς,  
άσ' το να πάει στην ευχή αν δεν μπορείς κι εσύ να δεις  
λευκό στο μαύρο της ζωής, εγώ ...  
**... τι να σου κάνω;! ...**

10.32' μ.μ.

**Καταραμένη γη,**

καμένες φτέρνες στην άσφαλτο αγκομαχούν σπαθιά  
μέσ' τα μηνίγγια λήθαργος, οι φλέβες τη σιωπή ακούν.

Σιμώνει αργά,

βαρέθηκε κι αυτή μονάχη πια στ' αποσπερίτη τρόχαλα  
δε βρίσκει να χορέψει τι, πεθάνανε οι μυρωδιές εκείθε.

Γερμένο βλέμμα,

αντάμωμα βουβό στο στεγνωμένο χόμα σκληρό πολύ  
λάκκος βαθύς πώς να σκαφτεί, αλμύρ' αρχιπελάγους.

Λευκό πανί,

στη ρότα του Αχέροντα βοριάς φουσκώνει άλαλο πουλί  
κόρη στην πόρτα το κλειδί, πετά και ρίχνει στη ρουλέτα.

Σήμερα αύριο,

ότι και να 'ναι τώρα δα ή χθες μετά λες κι έχει σημασία  
στ' αγριολίθαρα ο πόλεμος κρατά, πληγές του ακόμα.

Μάχη τη μάχη,

τ' αντρίκια πάλε βήματα λυγίσανε ξερά πεσμένα πια  
σαπίζουν δίχως μια στερνή σταλιά, αίμα να ξεδιψάσουν.

Πώς να μπορέσεις,

εκείνα τα δικά σου όλα και πώς να τα σφάξεις γιε μου  
πώς το κορμί σου να διαβείς, αϊ κι αργοπερνάει η ώρα ...

Μπερδεύτηκες ξανά,

δεν είναι σούρουπο αυτό μα μια μολυβένια συννεφιά  
μαύρη κατάμαυρη στεγνή, δεν πάει να προσπεράσει.

Πείσμωνσε κοίτα,

ούτε το δάκρυ της κυλά μα κι ούτε το φως σου αφήνει  
σιδερωμένη φυλακή πληγή, που να 'ναι κι ο φεγγίτης;

( 04.04' μ.μ.)

Δανεισμένες μπουκιές,

δανεισμένες ανάγκες στριμωγμένη σκιά τ' αρχαγγέλου  
ευχή προσευχή σπαραγμός, μια κραυγή κουκουβάγιας.

Τόσες μάχες σκληρές,

κερδισμένη καμιά και προδότες οι δικοί σου εφιάλτες  
μαχαιριές στα σκοτάδια του νου, η καρδιά σου παλιάτσος.

Και τι έμεινε πια,

στις πικρές αναμνήσεις του χαμένου πολέμου εκείνου  
τη θυσία της νιότης, ... **μόν' η γλύκα**

**από κείνες τις μάχες! ...**

9-9-2008 / 12.33' μ.μ.

(Τελική επεξεργασία, Τρίτη 22 Μαΐου 2012)



# η λυράρισα

*Γεωργία Νταγάκη*

*ΒΟΛΟΣ 2009*



## **ΑΦΙΕΡΩΣΗ**

Αφιερωμένο στην

**ΓΕΩΡΓΙΑ Νταγάκη**



## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

### «...η λυράρισσα...»

... Και ξαφνικά, πριν να τελειώσουν οι «ΛΥΡΑΡΗΔΕΣ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ», να 'σου και ξεπροβάλλει μία κοπελιά... Λυράρισσα κι εκείνη! ...

Πραγματική ομορφοκοπελιά! Μα πότε μου φάνηκε πως ήταν στην ψυχή της όμορφη! Έτσι, έτσι θέλησα να τη ... θυμηθώ! ... Δεν ήταν η ομορφιά της σαν τις άλλες. Ήταν απλή, μ' απίστευτα ξεχωριστή! Είχε μια λεβεντιά πρωτόγνωρη, εκστατική, μοναδική. Δε χόρταινα να την κοιτάζω.

Κι έπιασε και τη λύρα της. Δεν πίστεψα πως θα τα καταφέρνει κι όμως! Ακόμα και το παίξιμό της, ήταν διαφορετικό. Το σύρσιμο του δοξαριού πάνω στις χορδές, έκανε τον αντρίκειο ήχο τούτου του οργάνου να ημερεύει, να ευοδιάζει... Ο ήχος μέσα στις παλάμες της, έμοιαζε με πολεμιστή. Κουρασμένο απ' τη μάχη, σκεφτικό, που γύρευε στην αγκαλιά της λίγο ερωτευμένο αναπαμό. Κι εκείνη του τον χάριζε απλόχερα, τον έκανε μελωδικό με σεβασμό στην αντρειοσύνη του και με στοργή. Τα χέρια της απάλυναν την κούραση, ημερεύανε τον κόπο και ψέλλισα μέσα μου κρυφά...

«Θεέ μου, να μια γυναίκα! Μια γυναίκα που της αξίζει να σταθεί μπροστά σου όρθια και παλικαρίσια για να την προσέξεις. Να δεις βαθιά στα μάτια την ψυχή της και να την ερωτευθείς! ... Πριν κλείσει ο χρόνος φέρ' τη μου να την ιδώ, να την ακούσω, να τη γνωρίσω, να ... την αγγίξω Θεέ μου! Είμαι άξιος εγώ για τέτοια χάρη;»... Και νόμιζα ο δυστυχής, πως δεν θ' άκουγε την προσευχή μου, πως δεν ήταν κοντά μου!

Και να που ο χρόνος, ... δεν πρόλαβε να κλείσει! ...

«Γιατί Θεέ ανάξιο, με δοκιμάζεις πάλι;»! ...

Σάββατο 24-11-2007 / 8.15' μ.μ.

**ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης**

«Υπάρχει μεγαλύτερη τιμή για έναν καλλιτέχνη, απ' το να ερωτεύονται την τέχνη του, όταν αυτή δεν είναι παρά η ίδια του η ψυχή, «ο Θεός ΛΟΓΟΣ, ο αληθινός έρωτας», που καταδικασμένος για πάντα κουβαλάει;»! ...

8.24' μ.μ.

« ΣΑΝ ... ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ... »!



\*\*\* 22-12-2007\*\*\*



Τετάρτη 26-12-2007 / 7.14' μ.μ.

## «Γεωργία»

**Στα μάτια σου σα ναυαγός τη θάλασσα κοιτάζω,**  
και στην αλμύρα της δροσιά, ψάχνω και της ετάζω.  
Αν μου γλυκάνεις το νερό, κυρά μου θα σε κάνω  
και στου χωριού την εκκλησιά καντήλι θα σ' ανάβω.

Τραγούδι κάνεις τον αφρό, τον πλέκεις στα μαλλιά σου  
νανούρισμα τα κύματα μέσα στην αγκαλιά σου.  
Απλώνεσαι στην αμμουδιά μα στέκεσαι μακριά μου,  
όμορφη που 'σαι θάλασσα, να 'ρχόσουν κοντά μου.

Σκύβω απ' τα χείλη σου να πιω, μα συ αποτραβιέσαι,  
να ξεδιψάσω λαχταρώ κι εσύ μου το αρνιέσαι.  
Φουρτουνιασμένο το κορμί, μα λεύτερ' η ψυχή σου,  
αγαπημένο φυλαχτό θα κάνω το φιλί σου.

Κι αν σου χαρίσω το νερό και πεις και ξεδιψάσεις,  
και την αλμύρα μου γλυκιά σ' αφήσω να χορτάσεις,  
θέλεις στ' αλήθεια να γεννώ αφέντρα και κυρά σου,  
**ή κάλλιο να 'σαι ναυαγός ...**  
**... κι εγώ η λευτεριά σου;;; ...**

8.55' μ.μ.

Κυριακή 3-2-2008 / 4.29' π.μ.

## «Γεωργία και Λένα»

**Μία μικρή αγάπησα, τα μάτια της σαν μέλι,**  
τα χείλη της λαχτάρισα, ποθώ μα δε με θέλει.

Σου δίνω χτύπους της καρδιάς, πετράδια της ψυχής μου,  
κόκκινο της τριανταφυλλιάς που καίει το κορμί μου.

Κι αφού δεν παίρνεις τίποτα, σου γράφω τον καημό μου,  
σελίδες λόγι' απόκρυφα, για σένα νε μικρό μου.

Τα μονοπάτια της γραφής, με μια ματιά δε νοιώθεις,  
**έχεις ψυχή για να διαβείς ...**  
**... το άγουρο της νιότης;**

1.04' μ.μ.

7.27' μ.μ.

## «Γ»

**Στο λιόγερμα του δειλινού, πυργόφυλλα δυο μάτια,  
καθρέφτισμα του ουρανού κι έχω καρδιά κομμάτια.**

Στα χρώματά τους πνίγομαι, ψηλά και δεν τα φθάνω,  
στου δοξαριού τυλίγομαι, τα μάγια σου να γιάνω.

Σαν συννεφάκια απαλά κυλάνε τα μαλλιά σου,  
θα 'θελα να 'χα δυο φτερά, να πέταγα κοντά σου.

Νεράιδα και με μάγεψες, μου πήρες τα μυαλά μου,  
**κόρη με λύρα παίδεψες ...  
... το νου και την καρδιά μου!**

7.52' μ.μ.

7.56' μ.μ.

**Στα πόδια σου γονατιστός, τη μοίρα μου ξορκίζω,  
που μου 'λαχε αντικριστός θάνατο να μυρίζω.**

Δεν με ζυγώνει πέρα μου, στέκει και με κοιτάζει,  
τα ματωμένα χέρια μου, βλέπει και τον τρομάζει.

Χτυπιόμαστε τώρα καιρό και πέτρες του πετάω,  
δεν ξέρει ποιο το μυστικό, γιατί τον ενικάω.

Είσαι εσύ που αγαπώ, εικόνα και καντήλι,  
**κι άμα τον βάλω στω χεριώ ...  
... του κόβω το λαρύγγι!**

8.47' μ.μ.

8.47' μ.μ.

**Αχ να μπορούσα στο λαιμό, να σου 'βαζα στολίδια,**  
λίγες σταγόνες ουρανό και της αυγής πλουμίδα.

Να σου 'βαζα στα μάγουλα λιγάκι από πορφύρα,  
στα χείλη σου χαμόγελα σαν ήχους από λύρα.

Να κράταγα τα χέρια σου σαν άγγελος προστάτης,  
που πλέκουνε στα τέλια σου όνειρα της αγάπης.

Και του σπιτιού σου τα σκαλιά, θα γέμιζα λουλούδια,  
**αν σμίγαμε σε μια αγκαλιά ...**

**... χρώματα και τραγούδια!**

9.34' μ.μ.

Δευτέρα 4-2-2008 / 6.34' μ.μ.

**Αηδόνα σε τριανταφυλλιά λαλούσε την αγάπη,**  
κι ένας σκορπιός αριστερά, της έκλεισε το μάτι.  
Τι όμορφα που κελαηδός απάνω στο λουλούδι,  
να 'μουν εγώ που αγαπάς, για μένα το τραγούδι!

8.19' μ.μ.

Κυριακή 17-2-2008 / 6.04' μ.μ.

**Καταμεσής του ουρανού ο ήλιος με τ' αστέρια,**  
στερνά χαράκια και κρεμνά και σ' άπατα λημέρια,  
όπου περνούσε ρεματιά μέσ' σε δασιά δεντράκια,  
στεκόταν ο ντελικανής κι έριχνε πετραδάκια.

Σ' αυτή τη στέρνα της ζωής που νύμφες τη στοιχειώναν,  
σαν πετραδάκια οι κοπελιές πέφταν και τη ματώναν,  
στον πάτο της βυθίζονταν με πάταγο και βιάση  
σημάδια δεν αφήνανε μνήμες για να διαβάσει.

Μόνο ρυτίδες μέτραγε και κύκλους δίχως κέντρα,  
που σβήνανε αργά αργά στους ίσκιους απ' τα δέντρα,  
χωρίς ψυχές χωρίς φωνές πέφτανε και χανόταν,  
πικράθηκ' ο ντελικανής που πια δεν τις χαιρόταν.

Κι εκεί που πήγε να στραφεί να πάρει το φευγιό του  
μικρό λουλούδι πρόσεξε απάνω στο νερό του,  
δεν βούλιαζε και στόλισε μ' όλη την ομορφιά του,  
απλόχερα τη σκοτεινιά που 'χε μέσ' την καρδιά του! ...

7.13' μ.μ.

*Κυριακή 16-3-2008 / 9.04' π.μ.*

## « Αναστασία »

**Την ώρα που τα τραίνα σημαδεύουν,**  
το γύρισμα του χρόνου στο κενό,  
οι μνήμες μου στα χώματα γυρεύουν,  
δυο στάλες απ' τ' αθάνατο νερό!

Κι εκεί που δεν υπάρχουνε διαβάτες,  
εκεί που δεν ξυπνάν οι στεναγμοί,  
πνιγμένοι από λούσα και γραβάτες,  
λερώνουν τη σκιά σου στο χαρτί!

Μαστίγωσα και πάλι το φευγικό μου,  
μ' αρνιέται το κατόπι σου να βρει,  
αγύρτες και αλήτες στο πλευρό μου,  
ανίκανοι να νοιώσουν την ευχή.

Κι εκεί που δεν υπάρχουνε διαβάτες,  
εκεί που δεν στοιχειώνουν οι καημοί,  
θα ψάξω τη σκιά σου μ' αυταπάτες  
**και λεύτερος θα βγω απ' το κελί! ...**

*9.42' π.μ.*

*Σάββατο 15-11-2008 / 06.06' π.μ.*

## « Γ »

**Δρόμος στεγνός το βάδισμά μου σκονισμένο,**  
μα εκεί στο τέλος ξέρω κάπου θα σε βρω,  
να είναι τούτο το ταξίδι ευλογημένο,  
ή τ' όνειρά μου κάνω τάχα θησαυρό;

Ψάχνω σε σένα νε να βρω την ευτυχία,  
γίνομαι σκλάβος σου για ένα σ' αγαπώ,  
είναι στ' αλήθεια η δικιά σου προσδοκία,  
ή στην εικόνα σου εμένα αναζητώ;

*06.35' π.μ.*

*Κυριακή 16-11-2008 / 06.30' μ.μ.*

## «Γ»

**Δρόμος ζωής το βάδισμά μου σκονισμένο,**  
μα εκεί στο τέλος ξέρω κάπου θα σε βρω,  
είναι ετούτο το ταξίδι ευλογημένο,  
ή τα όνειρά μου κάνω τάχα θησαυρό;

Σ' εσένα ψάχνω τη χαμένη μου ευτυχία,  
γίνομαι ο σκλάβος σου για ένα σ' αγαπώ,  
αλήθεια ζω με τη δικιά σου προσδοκία,  
ή στην εικόνα σου εμένα αναζητώ;

*07.00' μ.μ.*

*16-12-2008 / 05.53' π.μ.*

## «Γ»

**Κοίτα μέσ' απ' τα μάτια μου να δεις την ομορφιά σου,**  
άκουσε στο τραγούδι μου τα λόγια της καρδιάς σου.  
Την ευωδιά του κρίνου σου νοιώσε στη μυρωδιά μου  
και του κορμιού σου τους παλμούς πνίξε στην αγκαλιά μου.

Κι αν δεν χορτάσεις στεναγμούς και κόμπους στο λαιμό σου,  
φουρτουνιασμένα κύματα να σκάνε στο μυαλό σου,  
**ΘΑ 'ΝΑΙ ΓΙΑΤΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΔΕΝ ΨΑΧΝΕΙΣ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ,  
ΜΑ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙΣ ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΗ ΦΤΕΡΩΤΗ ΨΥΧΗ ΣΟΥ! ...**

*6.19' π.μ.*

*Παρασκευή 6-11-2009 / 10.42' π.μ.*

## «Γ»

**Στη γλάστρα του βασιλικού σου 'χω κρυμμένα λόγια,**  
ανάμεσα στ' αρώματα χάντρες για κομπολόγια.  
Κι όταν θα σκύψεις το κλειδί να πάρεις για ν' ανοίξεις,  
να σου κεντήσουν την ψυχή μήπως και μ' αγαπήσεις!

Του Παραδείσου το πορτί μικρό μου να περάσεις,  
και τους καημούς που πόθησες με πάθος να χορτάσεις.  
Μα μη ξεχάσεις το πρωί να βγεις και να ποτίσεις,  
τη γλάστρα του βασιλικού κι ας μη με αγαπήσεις!

*11.11' π.μ.*



*Δευτέρα 9-11-2009 / 07.33' μ.μ.*

## «Γ»

**Μια πεταλούδα γλίστρησε απόψε απ' το φεγγάρι,**  
είχε το όνειρο φτερά, κρυφό μαργαριτάρι.  
Κι όπως πετούσε όμορφα, μου φάνηκε πως γνέφει,  
να τη ζυγώσω να μου πει, ο άνεμος πως τρέχει.

Ζυγώνω κι όπως την κοιτώ, θάρρεψα πως σου μοιάζει,  
μα κείνη με προσπέρασε, τον ίσκιο μου τρομάζει.  
Ακολουθώ τον ήχο της μέσ' απ' τα μονοπάτια,  
σε μεθυσμένες καλαμιές και σε στεγνά χωράφια.

Χάνεται μια στα κύματα την άλλη σε μπαλκόνια,  
μοιράζεται τα μυστικά, με κοπελιές κι αγόρια.  
Ανάμεσα στις φυλλωσιές της λεύκας τραγουδάει  
και σε κορφή κυπαρισσιού, τον κόπο μου μετράει.

Δεν είναι λέει αρκετή της νιότης μου η φλόγα,  
για να ζυγώσει να μου πει του Έρωτα τα λόγια.  
Αν δω μέσ' τον καθρέπτη μου εκείνη να μου μοιάζει,  
θα πει πως και σε μένανε, το σ' αγαπώ ταιριάζει!

*10-11-2009 / 08.15' μ.μ.*

*Τετάρτη 11-11-2009 / 03.57' π.μ.*

## «Γ»

**Σου μιλώ,**  
σα ζητιάνος γυμνός εραστής μεπραμάτεια σκουπίδια,  
κυνικός θεατρίνος κομπάρσος, σε σάπια σανίδια.

Σου μιλώ,  
για φουρτούνες σπασμένες στα βράχια, τσακισμένα σκαριά,  
γλαροπούλια που φύγαν στα ξένα, φυλλοκάρδια βαριά.

Άκουσέ με,  
μη φεύγεις κι είν' ανάγκη να κάνεις, πως μ' ακούς μια σταλιά,  
δεν πειράζει ακόμα κι αν βάλεις, το κερί σου στ' αυτιά.

Σου μιλώ,  
για ψυχή που γυρεύει ψυχή, κάπου να ξαποστάσει,  
για κορμί που γυρεύει κορμί, ηδονή να χορτάσει.

Σου μιλώ,  
για μια χούφτα ελπίδες κρυφές, ακριβά μου πετράδια,  
που στον Ήλιο θα κάψουν κεριά, της ζωής τα σκοτάδια.

Άκουσέ με,  
σε λίγο τα φτερά μου θα βάψω κι από μαύρα λευκά,  
τα παιδιά να κουρνιάσουνε μέσα, **όνειρά μου γλυκά!**

*Πέμπτη 12-11-2009 / 07.32' μ.μ.*

*(Τελική επεξεργασία, Κυριακή 20 Μαΐου 2012)*



# Αιρωτικώς



## **ΑΦΙΕΡΩΣΗ**

Αφιερωμένο

στην Μαρία,  
στην Κ(ι),  
στην Γωγώ,  
στην Αναστασία,

στους έρωτές μου ...

## **ΠΡΟΛΟΓΟΣ**

Κάθε γυναίκα και μια νέα εμπειρία, οδοχαράκτης της ζωής μου και μούσα της Τέχνης μου  
...

Πώς να μην τους είμαι ευγνώμων!; ...

**ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης**



## «Μ»

### **Ξανθι' αντανάκλαση,**

λάγνο στη μαύρη τζαμαρία της ζωής μου λίκνισμα  
στάχια μεστά που γέρνουν, στο πήγαιν' έλα του ανέμου.

Χαμόγελο γλυκό,  
ματιά λαχτάρα να χορτάσεις τάχα κείνο που είναι δω  
ή κείνο που 'θελες στο παρελθόν, αχ και να το 'θελε! ... ..

Κορμί που θέλω,  
τόσο πολύ στ' αγκάλιασμα της γης και τ' ουρανού  
στο στέρνο σου να γείρω, μία σταλιά παντοτινή! ...

Χείλια και στήθος,  
ένα να γίνουν στη βροχή υγρός ιδρώτας γλώσσα  
λιωμένη λάβα των Θηρών, ηφαίστειες οι ρώγες.

Χνουδάτος κάμπος,  
απέραντο το διάβα της κοιλιάς να μην τελειώσει  
φουσκώνει ξεφουσκώνει στο φιλί, ανάσα στο καμίνι.

Αγκάλιασε με φως,  
διώξε το μαύρο λίγο έστω να για μια στιγμή δική μας  
μοναδικά αιώνια κι αληθινή, όσο εγώ τόσο κι εσύ ...

Ήβη υγρή μελωδική,  
πνιγμένα νούφαρα στις καλαμιές δροσοσταλιές στο στόμα  
ορθάνοιχτος Παράδεισος μεθύσι, γλείφουν τα χείλη στο κρασί.

Πόδια σφιχτή θηλιά,  
τριγύρω στο λαιμό μην ξεστρατίσω τάχα και μη χαθώ  
κι άλλο να μου ζητάς εγώ, αργόσυρτο χορό και πάθος.

Να σκύψεις χαμηλά,  
προσκύνημα στο θείο πυρσό κάρβουνο καυτό στο στόμα  
ευλογημένη προσφορά αλήθεια, βωμός θυσία ιερή.

Πνιχτός λυγμός λιγοθυμιά,  
σαράντα δύο όνειρα χαμένα σκορπισμένα μέσα εκεί  
υγρό τοπίο στο δάσος των δοντιών, λευκό ξεχείλισμα.

Μπροστά και πίσω,  
πάνω στο πλάι στεναγμοί αργά και δυνατά με βία πάλι  
μέσα και έξω κορεσμός, χίλι' ανθισμένα θέλω.

Δώσ' μου τα χέρια σου,  
κρατήσου δυνατά και πάμε στο κρυφό στρατί μαζί κι εσύ  
μπορείς να πιας και να πλυθείς, στη ...

... δακριδρωπληγή μου! ... ..



## «Κ»

### Γαλαζοπές ανταύγειες,

πέτρες σαν από λάπις λάζουλι ονείρου μακρινή τροχι' αστεριού  
όχι απ' ορυχείων σκοτεινών στοές, μα δάκρυα βαθύ ωκεανού.

Γλυκι' αντανάκλαση,

Ανάσταση των ξεχασμένων μου λυγμών πικρών δακρύων  
γροθιά αλύπητη κι ο πόνος πάλι, δίπλωμα να σφιχτό στομάχι.

Ευλογημένο πέρασμα,

δυο μέρες μόλις απ' το χθες κείνου του φίλου του παλιού μου  
αγκάθια και τριαντάφυλλα μαζί, δεσμώτης και λευτερωτής μου.

Δυο γαλανά παράθυρα,

δυο μονοπάτια απαλά ακόμα και πώς να τα πατήσεις μαύρος  
βρώμικος γλάρος παλιοσιδεράς, Έρωτας σάτυρος και Πάνας.

Ψυχή και σώμα του,

παρθένες κόρες άβγαλτες άβουλες ξυπόλυτες άδολη γύμνια  
κάτω απ' τα χόρτα τ' αγριολούλουδα, ρόμπολα και χαλίκια.

Καημένη αγαπημένη πως,

γιατί και να σε ξεστρατίσω ο βούρκος λαβύρινθος πικρό ποτάμι  
μα ίδια σαν το ψωμί και γάλα μέλι, τούτα μαζί η λευτεριά σου! ...

Ξεθωριασμένες αναμνήσεις,

στα ίδια μονοπάτια ναυαγός όπως κι εσύ κάποτε' εγώ ψυχή μου  
ίδιο απαράλλαχτο ταξίδι δόλια, αφετηρία ο ίδιος στεναγμός.

Αντάμωμ' αποχωρισμός,

στο χιονισμένο παραθύρι μου λιωμένο κρύσταλλο κυλά ξανά  
στην αγκαλιά της ρεματιάς εκεί να γίνει, γέλιο και κλάμα ένα ...

Κατάλευκα μαντίλια,

ελπίδες γαντζωμένες κι άμοιρα όνειρα σε πλάτες γυρισμένες  
μούσκεμα ήδη στον άνεμο του θέλω, καλό ταξίδι γυρισμέ! ...

Πώς να στεγνώσουν τάχα,

αλήθεια πρέπει ή όχι μήπως καλά ποιος ξέρει να σου πει εδώ  
κανένας μάντης στο βωμό κενός, χρησιμοί αχός του βρόντου.

Μικρή γοργόνα θαλασσιά,

ακόμη κι αν σου δώσω μίτο ο λόγος ίσως στο αδιέξοδο κλειδί  
πώς να τον πιάσεις άγριος, λευκή παλάμη ακόμη ο νους σου.

Κάν' το ταξίδι σου λοιπόν,

μέθα στις νιότης το κρασί γιορτή κι όπου χλομιάζει η αυγή  
ξανά ανατολή να βλέπεις, **αδύναμη ...**

**... ποτέ δε θα σε συγχωρέσω! ...**

04.50' μ.μ.

## «Μ»

15-1-2009 / 11.24' π.μ.

Την κραυγή της ομίχλης, θα μπορούσε τάχα να τη σπάσει, η απαλή λάμψη της σκιάς του ... ερχομού σου;

16-1-2009 / 05.24' μ.μ.

Κι ανάμεσα στα γυμνά κορμιά των δέντρων, στο μονοπάτι των πεσμένων πλατανόφυλλων της Αδάμενας, στήσαν τρελό χορό οι πρώτες ηλιαχτίδες των Αλκυονιδών! Γυμνές ανταύγειες σαγήνης! Ποια να διαλέξει ο Πάνας να σου μοιάζει; ...

18-1-2009 / 09.50' μ.μ.

Στο σκοτεινό λαβύρινθο, σμιλεμένης μοναξιάς το καρτέρι σφυριά της φυγής μου ακτίνα παθιασμένο εγώ σε ξορκίζω, η διέξοδος είμαι εγώ ή Εσύ; ...

22-1-2009 / 01.30' μ.μ.

Κοιτάζω μπρος, εκεί κοντά που τ' άγριο στενό μονοπάτι μου, ξανοίγει μεμιάς διάπλατα. Τελειώνουν τα μαρτύριά μου επιτέλους και με αγάπη, χμ ... όλα γίνονται πιο εύκολα πια! ... ερωτάκι! ...

22-1-2009 / 01.40' μ.μ.

Τραγούδησα σ' ένα κυκλάμινο την αγάπη κι εκείνο, έτσι όπως ήτανε σκυφτό κι απαλό, δάκρυσε! Γιατί ... ; ... ! ...

24-1-2009 / 11.03' μ.μ.

Ψάχνω δυο γλυκά μελιά ματάκια, να δω μέσ' απ' αυτά, τον κόσμο μου καλύτερο ... Ξέρεις που να τα βρω; ...

2-2-2009 / 01.06' μ.μ.

Γλυκαφέντρα μου, τώρα που σκλάβος σου γίνομαι στην κάθε σου ματιά, αν σου ζητήσω να μου προσφέρεις λίγο απ' τα ... τρυφερότερα γλυκά σου ..., για να τα λειώσω στο στόμα μου και να σε θυμάμαι για πάντα, τι θα μου δώσεις; ...

15-2-2009 / 01.22' π.μ.

Σ' εκατό χιλιάδες τριαντάφυλλα να ξαπλώσουν απόψε τα ονειρά σου ...  
Καληνύχτα κι όνειρα γλυκά! ... Σ' αγαπώ μωράκι ...

15-2-2009 / 02.38' π.μ.

Σέρνω βαριά τα βήματά μου στην τροχιά του Σείριου, γελάω με τον  
πόνου μου, πονάω με τη χαρά μου κι όταν κουράζομαι, βυθίζομαι στη  
λάμψη των ματιών σου και ... γαληνεύω! ... Κι εκεί ξαποσταίνω τους  
καημούς και πνίγω τους πόθους των αμαρτιών μου! ... Γιατί άραγε; ...

28-2-2009 / 02.04' π.μ.

Έψαχνα λίγο φως μέσ' το σκοτάδι μου και κοίταξα στον ουρανό να δω  
τ' αστέρια. Μα εκεί μου φάνηκε πως είδα ... εσένα! ...

27-3-2009 / 09.50' π.μ.

Απομακρύνεσαι απαλά,  
κρατώντας τη χούφτα του ανέμου σα να μην ξέρεις τάχα τη ροδιά  
χαρακωμένη στο γυμνό κορμί, ιδρώτας που ποτίζει μοναξιές.

Ευλογημένη η ρότα σου,  
στα γαλανόλευκα νερά του πλούτου των δακρύων σου που σκάνε  
στις μελωμένες σου ακρογιαλιές, των ματιών ανέμελες κόρες.

Γλυκι' ανακούφιση,  
παράξενο που τώρα τελευταία δεν ήταν τάχα στις πονηρές ματιές  
δίχτυα όταν σκόρπαγα παντού τριγύρω, **ένοιωθα να ...**

**... σε απατώ; ...**

10.09' π.μ.

## «Γ»

**Στριφογυρίζω γύρω σου,**  
στον άξονα του Εγώ Μου νιάνιαρο Εσύ κερί μελένιο το κορμί σου  
μια σταλιά δροσιά κι αχτίδα, στο σούρουπο αντανάκλαση μαβιά.  
Στα χείλη του γκρεμού,  
κει που η ανάσα σπαρταρά μελτέμι σου βογγηταφρός του Αιγαίου  
που σμίγει τον καημό πνιχτά, με χείλια Αβύσσου λάγνας μαγικά.  
Στο στήθος σου μεστό,  
νεανικό μωρουδιακό παιχνίδι σαν θίνες της ερήμου ανεμικά γυμνά  
χορεύουν στο πλατάγισμα, η σκόνη τους δεν σκιάζει το Σκορπιό.  
Κεντρί πέννα λευκή,  
χρωστήρα οι αναστεναγμοί χρωμάτων σφιχταγκάλιασμα ο πυρσός  
αναβοσβήνει φάρος σκοτεινός, λαμπαδιασμένα τα όνειρα κενά.  
Σάρκα με σάρκα Εγώ,  
ψέμα καθρεπτισμένη αντανάκλαση του θέλω η αποθυμιά μου Εσύ  
ακρογιαλιά ξυπόλυτη Ερωτική, αστροφεγγιά σαλπάρεις μακριά.

Τολμάς να 'ρθεις κοντά,  
ν' αρπάξεις στη χούφτας σου το φως Δία φωτιά αρχέγονης ηχούς  
σκληρό σουραύλι ωμό τραγιού, στον σπλάχνων σου αναπαμός;

03.02' μ.μ.

05.32' μ.μ.

Δειλό για ονειροστράτεμα,  
τη Γνώση σαν απροσπέλαστο θαρρείς σημάδι χάμω σάπιο κυδώνι  
σκουληκιασμένο σαν αντίδωρο, Παραδεισένιο μήλο δαγκωτό!  
Πρόστυχη γυναικολαλιά,  
η πνιγμένη φύση στριμωγμένο ουρλιαχτό απάνω στην ποδοκορφή  
φαντάσματα σε κυνηγούν, πώς να ξυπνήσει η δίψα βλογημένη ...  
Στο κάλεσμα του νου μου,  
σκόνταψες κοριτσόπουλο νήπιο κι άβουλο στου ενστίκτου φλέβα  
λάθος αποστραμμένο βλέμμα, μόνο λαγνεία τρέφεις στο μυαλό.  
Και πιο πολύ από μένα,  
ή φαίνεται πως κυνηγάς για θύμα το Μέγα κυνηγό να σε θηρέψει  
άσπλαχνη αγκάλη σπλαχνική, νωρίς αυτό για σένα το παιχνίδι!  
Ο Έρωτας ή έρμαιο,  
αυτογνωσίας διάσελο και μνήμη μαγειρείο ή τρανός και δανεικός  
αυθαίρετος αντικατοπτρισμός, συμπληρωματικό του Εγώ Εσύ!

Αν έχεις κότσια νιάνιαρο,  
έλα όσα θυμάμαι να σου πω λόγια δικά σου ή που διψώ κρασιού  
της Γνώσης του Έρωτα νερό, **σαν πρόποση ...**

**... στου Πάνα τον αυλό! ...**

07.17' μ.μ.

## «Γ»

**Ακόμα δε λέει να ξημερώσει,**  
σελίδες ξεδιπλώνουν τα βουνά σύννεφα σκουριασμένοι αετοί  
τρίζουν στο γλαροπέταγμα τους, καράβια πόθοι κι οι καημοί.  
Η φλόγα καυτό μαρτύριο,  
φουσκώνουν ξεφουσκώνουν τα υγρά πανιά λυμένοι οι κάβοι  
ξαμολημένα τα σκυλιά εκεί, στεγνή η φουρτούνα 'λιοκαμένη.  
Στα σκλαβοπάζαρα κορμί,  
γυρεύει πόντο να σταθεί ανάσα να κουρσέψει ή φόρα στασίδι  
κουρνιαχτού οργή και θρήνου, αλύτρωτο το λυτρωμό να βρει.  
Που να 'σαι τώρα τι και πως,  
κρυμμένη μέσ' τις καλαμιές ψαρόβαρκα του Αχέροντα κουπί  
του Ολύμπου γνώση το φιλί, λάβα σε παγετώνες λιώνει η Γη.  
Μαστιγωμένα φυλαχτά,  
πληγές αλατισμένες κατάματα στον Ήλιο προσευχές κι αμήν  
στεγνώνουν σαν σταφίδες μα, γλυκό της ώρας ποτήρι στόμα.

Άγιος ή βρικόλακας σιμά,  
τσαλακωμένα πετεινά παραβολών λευκά λουλούδια αερικά  
και πεινασμένα θέλω να, παιδιά που παίζουν το κρυφτούλι.

Κόψη του μαχαιριού διπλή,  
ισορροπία ή το σκοινί περίπατος κι ευθεία η λάμψη η μαγική  
θέλω ζευγαρωμένα ή πρέπει, αγιόκλημ' αγκαλιά στ' αγκάθια.  
Μια κορυφή και μια λαβή,  
χείλη και στήθη τρεμουλιασμένης Ήβης όραμα πίσω η γιορτή  
αληθινές και όχι οι συλλαβές, βασανισμένες μαύρες οι ενοχές.  
Εικόνες μπρος κι απόμακρες,  
ένα το τώρα ή τότε τούτο που φεύγει ερχόμενο στο διάβα του  
χθες σήμερα και αύριο αν θες, ισχνός γονατιστός αδούλωτος.  
Λάμψη στα μάτια δάκρυα,  
πόνος απόσταγμα χαράς γιοφύρι μέσ' τις πασχαλιές στο ρέμα  
σφιγμένες χούφτες ξεφυσούν, θρόισμα καυτού καλοκαιριού.  
Σκύψε και πάρε δώσε μου,  
τούτα μου μείναν θησαυροί πετράδια και σκουπίδια αλέθουν  
μαγγανοπήγαδο αργαλειού, μουλάρι έρμο δίχως γιο και κόρη.

Λαγνοφορώ τους στεναγμούς,  
στο μύλο πλάθω πειρασμούς π' απλόχερα μου δίνεις κλέφτρα  
δικά μου αναθυμητά νωπά, είμ' ένα πια ...

... μ' αλύθρωτη καρδιά!;...

08.57' π.μ.

## «Αναστασία»

**Μαύρη μυρωδιά θανάτου,**  
λουλούδια ποτισμένα ασπιρίνη ζουν με πάθος  
σφίγγει η θηλιά τους το λαιμό, μια χούφτα ακόμ' ανάσες.  
Ανάμνηση ζωντανεμένο χθες,  
λουφαγμένα θέλω στο βωμό του πρέπει φτεροκοπούν  
χάνονται στις γραμμές του μολυβιού, γράμματα ή κορώνα.  
Λιβάνι από μαστίχα γέλα,  
κάρβουνα στην καρδιά σωρός διαμάντια σκουπιδιών  
καπνός κενό τα βήματα στο χάος, γνώριμες οι πατημασιές.  
Τσαλακωμένο Εγώ του Είμαι,  
κατάρτι περηφάνιας χωρίς πανιά της δύναμης αετού  
μαρτύρια κρεμασμένα σαν αράχνες, αγαπημένα ή φυλαχτά.  
Αλλού μα στο νου μου εδώ,  
ανάσα μου και αίμα πηχτή η χολή δακρύων πνίγομαι  
άμοιρος σέρνομαι σκιά ή και θρήνος, αρχίσαν' οι καμπάνες.

Αγάπη μα να σ' απαρηθώ,  
πώς να το κάνω ο δόλιος που ψέμα να πω αμαρτωλός  
σκουριά τα δόντια μου στη λαμαρίνα, πάει η ίσαλος γραμμή! ...

Στερνά σαλεύει η πυξίδα,  
δεν είν' εκεί Ανατολή στη Δύση γύρνα σώπα Νοτιά  
ο Βοριάς ξεσήκωσε την πλώρη μη, μιαν άγκυρα ρίξε Μωρέ! ...  
Μιαν αλυσίδα ατσαλιού,  
λεπίδα έστω στεναγμού βαθιά στο στέρνο ή στον πόνο  
γλαρόπουλο ζωής θανάτου να γευθώ, καβάλα στον αετό μου.  
Σκέψη μου ΕΣΥ κι εικόνα,  
λαβύρινθος ξεσηκωμός τρέλα στα μαύρα σου μαλλιά  
μπογι' αγκαλιά σταγόνες της βροχής, αίμα στα σκαλοπάτια.  
Να κλάψω ή στην αγκαλιά,  
να πάρω ανάσες θέλω να ζήσω κατάρα της φυγής σου  
άρωμα του λαιμού σου βάλσαμο, της Αλεξάνδρειας πετράδι.  
Κύμα ψηλό στην κουπαστή,  
πλεξούδα του ονείρου λάμψη στ' ανέβασμα τ' αφρού  
βυθός αμέτρητος σανίδα του γιαιού, ζωή σκουπίδι πεταμένη.

Μαρτύριο που σ' αγαπώ,  
εκείνο που το θέλω να 'σαι όχι αυτό που είσαι λάσπη  
ουρλιάζει στο κατόπι μου ηχώ χαμένη, **κάλιο εκεί...**

**παρά εδώ! ...**

04.16' μ.μ.

(Τελική επεξεργασία, Κυριακή 20 Μαΐου 2012)

# ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΠΝΟΕΣ

*(5 Μάιος 2010)*

«Γ»

**" ΧΡΟΝΙΑ ΣΟΥ ΚΑΛΑ "** Γλυκαφέντρα, υπέροχη της ... καρδιάς μου!!! ...

... Ταξιδιάρικο καράβι του μυαλού μου,  
με πανιά, τους πόθους του κορμιού μου!  
Με ταξίδια μαγικά με σαγηνεύεις  
και την πίκρα της ζωής μου σαΐτεύεις!!! ... ..

*6 Μάιος 2010*

**... Διψώ σα ναυαγός που μεσοπέλαγα κρατιέται σε σανίδα,**  
στις θίνες της ερήμου βεδουίνος ή προφήτης να σε φτάσω,  
στις πέτρες του Καυκάσου τις σκληρές φωτιά η παγίδα,  
άνοιξε τη ... σφραγίδα σου στην ... ήβη σου να πω να ξεδιψάσω! ...)







στο Γλαροπάτι

*ΒΟΛΟΣ 2012*



## **ΑΦΙΕΡΩΣΗ**

Αφιερωμένο στις

Ράνια

Αναστασία

Νίκη

Κ(;)

Ρούλα

Ελένη

Άννα

Ελλάδα μου

## ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεν ήταν όμορφη, θα μπορούσες μάλιστα να την πεις και άσχημη, αλλά ήταν πρόσχαρη τουλάχιστον μαζί μου κι η έντονη θηλυκότητά της, με τράβηξε κοντά. Μιλήσαμε κι αμέσως βρήκαμε το σημείο της επαφής μας.

Όταν τελειώσαμε την κουβέντα κι έφυγε, ένας φίλος που μας παρακολουθούσε ώρα από μακριά και διακριτικά, με φώναξε αμέσως και με ρώτησε «τι κάνεις εκεί»; Κι εγώ μέσ' την τρελή χαρά, του απάντησα «μ' αρέσει, τη θέλω ... αμέσως!» «Εντάξει» μου λέει «καμία αντίρρηση, αλλά ξέρεις ποιανού γυναίκα είναι»; «Τι»!!!;; ... «Είναι παντρεμένη!; Δεν είναι χήρα, ή ζωντοχήρα όπως νόμιζα!»; ... «Όχι, παντρεμένη και μάλιστα με κείνον τον συνάδελφό μας, ένα απ' τα καλύτερα παιδιά».

Καινούριος στη δουλειά και δεν είχα συνηθίσει ακόμα να θυμάμαι τα άτομα σε συνδυασμό με το αυτοκίνητο που δουλεύανε, όπως είχαν συνηθίσει οι παλιότεροι. Προσπαθούσα, προσπαθούσα να τον φέρω στο μυαλό μου, μα μέσ' την παραζάλη της απρόσμενης εμπλοκής, μου ήταν αδύνατο να τον θυμηθώ!

Την επομένη ήμουνα στο Νοσοκομείο και μιλούσα με τον συνάδελφο που μου είχε φερθεί με τον καλύτερο τρόπο όταν μπήκα στο επάγγελμα και ήδη τον θεωρούσα φίλο μου. Κι εκεί που μιλούσαμε οι δυο μας, να σου κι αυτή με το αυτοκίνητό της κατέβαινε πίσω μας. «Α να κι η γυναίκα μου» λέει και μ' αφήνει σύζυλο!!! ... «Ποια»; του λέω! «Η γυναίκα μου». Τόσο χοντροκομμένη πλάκα, δεν μου είχε ξανακάνει ποτέ στη ζωή μου ο οποιοσδήποτε θεός! Κι όχι τίποτ' άλλο, αλλά εάν ερχόταν δύο λεπτά αργότερα, θα είχα προλάβει να του πω ότι μου άρεσε η γυναίκα του και μάλιστα, θα του ζητούσα να μου θυμίσει ποιος ήταν ο άντρας της!!!!!! ... Μόνο ένας Αριστοφάνης θα μπορούσε να σκαρφιστεί μια τέτοια ιλαροτραγωδία!!! ...

Φυσικά ανέκρουσα πρύμναν ως προς τις σεξουαλικές μου επιδιώξεις, αλλά το κακό είχε γίνει, την είχα ερωτευθεί. Και το ακόμη χειρότερο, δεν την άφηνα καθόλου αδιάφορη. Θα σημειώσω μόνο τον απίστευτο συγχρονισμό μας. Κάθε φορά που ο ένας απ' τους δυο μας, έπιανε το τηλέφωνο για να επικοινωνήσει με τον άλλο, ο άλλος το είχε ήδη στα χέρια του, για να κάνει ακριβώς το ίδιο!!! Και δεν μιλάμε για κάποιες μετρημένες φορές, αλλά για πάντα!!! «Αυτό τώρα πως το κάνετε»; μας ρωτούσε μια φίλη μας που το έβλεπε συνέχεια και δε μπορούσε να το χωνέψει! «Έχετε τηλεπάθεια; Μια δυο φορές, μπορεί να συμβεί στον καθένα, αλλ' αυτό το δικό σας, ξεπερνάει κάθε όριο λογικής»!!! Κι είχε δίκιο, δεν ήταν λογική αλλά έρωτας!

Σ' αυτήν την αλλοπρόσαλλη σχέση, εξάντλησα όλα τα όρια της ηθικής μου. Την ήθελα πολύ, πάρα πολύ! Βασανιστικά πολύ! Κι όμως κατάφερα και συγκράτησα αυτό το ακαταμάχητο σεξουαλικό κτήνος που έτρωγε τα σωθικά μου. Μα γυναίκα κι αντί να εκτιμήσει το γεγονός πως δεν την άγγιζα γιατί ήταν σύζυγος του φίλου μου, αυτή το θεώρησε απόρριψη κι αφού διαπίστωσε για τα καλά, ότι δεν επρόκειτο να την αγγίξω ποτέ, έκανε ότι κάνουν κι οι υπόλοιπες ...

Μεγαλύτερη απογοήτευση, δεν γνώρισα στη ζωή μου! Δε με χωρούσε ο τόπος! Γυρνούσα μέσα στ' άγρια μεσάνυχτα στην πόλη, κατέβαινα κάτω στο λιμάνι και στην άκρη του λιμενοβραχίονα που οι ντόπιοι τον λένε *κορδόνι*, ούρλιαζα σαν πληγωμένος λύκος από τον πόνο για το πάθημά μου.

Και κείνες τις ώρες, το κορδόνι συχνά ήταν γεμάτο γλάρους, το μέρος όπου πατούσαν οι γλάροι. Εκεί που έσκουζα για μια ..., **στο Γλαροπάτι** ...

## «P»

### Στο Γλαροπάτι,

ζυγιασμένα βήματα στην τιμεντένια ευθεία μαχαριά του νου  
που ισορροπεί με τέχνη, σε κολασμένου Παραδείσου ξαστεριά.

Γλάροι κοράκια,

συντροφιά λιμάνι από τη μια κι ο κόλπος απ' την άλλη σμίγουν  
θαρρείς καταραμένα, ίδια τα δυο νερό κι αλμύρα κι όμως άλλα.

Μιαν αγκαλιά,

εκεί στη μύτη του γλαροπατιού ζεστή και τρυφερή στο φάρο  
μ' απαλή ορμή νικά, φαντάσματα και ψέματα άχρηστο σκραπ.

Ήχοι μπουρούς,

σαν εμβατήριο αχούς σειρά τα ρυμουλκά παρέλαση στα κύματα  
φαντάρια της εξόδου, σκιές αραδιασμένες ξαναμμένες κοπελιές.

Και πέρα δώθε,

ίδιοι ή σχεδόν όπως και χθες εκείνοι που ψελλίσαν καλησπέρα  
σε μένα ή σ' αυτούς, που σέρνουν την αγία απελπισιά ρημάδι.

Στο Γλαροπάτι,

εκεί που ξημερώνουν αναμνήσεις και η μαυροδάφνη σα χολή  
σε δυσκοπώτερο παππά, να κοίτα πως ζυγιάζουν ίσα τα φτερά!

Κορδόνι λένε,

μακρύ απλωμένο να μετρά καημούς λαχτάρεις κι ακόμα μία ναι  
γραμμένη με το μαύρο, PANIA i ♡ u! σε φόντο μπλε ανοιχτό.

Φάρσα σκληρή,

της μοίρας το καντήλι λάδι ληγμένο ωμό θαρρείς πως του 'βαλε  
ο καντηλανάφτης μάνα, πέθαν' επίτηδες να σέρνεται στο χώμα.

Την πρώτη φορά,

με άγριου ποδοβολητό αλόγου μανιασμένου με θυμό κλωτσιές  
δεν έσβηνε το χρώμα, κοιτούσε απλά και σαστισμένος ο ψαράς.

Πέρασαν μέρες,

έβρεξε κι ούτε η βροχή ούτε το κύμα λέει που 'γλειψε ηδονικά  
τα χείλια της αλμύρας, δεν έσβησε κείνα το μαύρο και το μπλε.

Αλάργεψε το βήμα,

προσπέρασε από πάνω μαύρος ξεφυσώντας ακαμάτης ο Βοριάς  
δεξιά λοξά κι αριστερά, να μη λερώνει η βρώμα άλλο πια το νου.

Κορδόνι λένε,

τη ζωή εκείνοι που γνώρισαν οι αγαθοί την τάχα με το λούστρο  
τη γυαλιστερή απέξω, ο γλάρος το κοράκι το λένε...

**Γλαροπάτι! ...**

01.30' π.μ.

02.00' μ.μ.

## «P»

**Ήθελα μόνο,**  
να χάνομαι στη φλόγα των ματιών σου λέει,  
να κιτρινίζω σα φθινοπωριάτικο φύλλο στο δάκρυ τους,  
να λυγίζω σε κείνο τ' απαλό τους κλείσιμο μονάχα,  
να τα κοιτώ αχόρταγα μέχρι τα χείλια μας να σμίξουν ...

Ήθελα μόνο,  
στη χούφτα μου να φυλακίζω τη λαχτάρα ναι,  
εκείνη των δαχτύλων σου να βυθιστούν στη ζεστασιά,  
στης ανάσας μου την αγκαλιά σα γύρευαν στοργή  
κι είχα τόση πολλή για σένα, αλήθεια τάχα ή μήπως ...

Στο φεγγαρόφωτο,  
στην παγωνιά τούτου του χειμωνιάτικου τοπίου,  
μονάχος πια σελιδομετρώ τα ήθελά μου μόνο βουβά,  
κρυφά κάτω απ' τα φτερά της κουκουβάγιας που πετά  
και φέρνει τ' άσχημα κοντά μου ακόμα πιο πολύ ...

Κι όμως ακόμα,  
σε κρατώ με πάθος και σε τυλίγω πάνω μου,  
σμίγω στο υπέροχο άρωμα του κορμιού σου και να,  
χαμογελάω κοίτα δε φοβάμαι το κρύο το σκοτάδι,  
δε φοβάμαι ούτε καν εσένα που δεν είσ' εδώ γιατί ...

Νομίζω ξέρω,  
πως αυτό σε τρόμαξε αυτό που σ' έδιωξε,  
δεν ήταν το ουρλιαχτό του Λύκου η επωδός εκείνη,  
που ζυγώνει πριν απ' το μαύρο πέπλο του λεπίδα,  
αλλά η ζωή από το θάνατο τον ίδιο μου που παίρνω ...

Δε χώνεψες,  
πως απ' τη ζωή σου πίκρα χολή και ψέμα,  
ξεχείλιζαν περίσσια κι έφταναν στρατό ολόκληρο,  
λεφούσι αντρειωμένων να ξεκάνει κι όμως εμένα  
κι αν με σκότωσαν με πότισαν ζωή  
**κοίτα με, ΖΩ!!! ...**

Κι ίσως ακόμα, μπορεί και να σ' αγαπώ ...  
**... Μπορεί;;; ...**  
... ..

10.40' μ.μ.

## «P»

### Παλεύω με τον εαυτό μου

κι αναρωτιέμαι τάχα το γιατί, ... γιατί;  
Σκίζω τη σάρκα με τα δόντια μου ρωγμή,  
βαθιά στο πριν, το τώρα μου και ίσως στο μετά.  
Δαγκωματιές φριχτές στο χρόνο και στη μνήμη.  
Λήθη παλιά που ξαναφέρει ο άνεμος γοργά,  
σε πουπουλένια σμίγματ' απαλά νεφών λευκά  
κι αντίκρυ, ο Μέγας Ήλιος μάρτυρας πιστός.

Κομμάτι το κομμάτι,  
πηλός υπέροχος γερός και για νερό το αίμα.  
Καυτό ψημένο στη φωτιά του Προμηθέα.  
Το ένα πάνω στ' άλλο χτίζοντας αργά, σοφά,  
μ' ένα βαρύ αργόσυρτο ρυθμό στο στόμα,  
σαν άλλοτε κείνοι οι κτιστάδες της Ηπείρου.  
Και με το νήμα αίωρο ίσιο και τεντωμένο,  
ζυγιάζω αέναα μια νέα Πύλη Ιερού και Ιερή.

Καινούρια και χρυσή,  
μα με τα ίδια τα κομμάτια τα γνωστά,  
της άλλης πύλης που 'πεσε ερείπιο με βρόντο.  
Προχθές, με σπαραγμό και στους αλαλαγμούς  
και στην κλαγγή των όπλων των σπαθιών,  
βαρβάρων άγριων της νιότης πεινασμένων.  
Άγουρων, άξεστων στο σοφισμένο σεβασμό,  
σαν ξιπασμένες ύαινες που πέφτουν στα ψοφίμια.

Και μάλλον το 'θελα,  
να τη γκρεμίσουν γρήγορα είχ' άλλωστε ραγίσει.  
Βαθιές ρωγμές ανίατες και όχι μόνο στο σοβά.  
Η Φύση μου, ήταν πιστή σ' αυτό το ραντεβού.  
Στο Ιερό της πίστης της σκιές τοιχογραφίες,  
ήταν τα Θέλω τα πολλά τα Τάχα και οι Σάρκες,  
που 'χαν στραγγίσει πια στεγνά απ' τ' άρωμα,  
κείνο των πρώτων της φτωχών σαράντα πέντε.

Σταφιδιασμένη πια,  
ή ζαρωμένη σα δέρματα Πασχαλινών σφαχτών,  
που στέγνωσαν κάποτε στον ήλιο κρεμασμένα,  
σε μια αποθήκη κάπου έξω από την Ελασσόνα.  
Δίχως πνοή ζεστή, δίχως πυξίδα στο Βορρά,  
με σκουριασμένη την Ανατολή στα κυπαρίσσια,  
νοτιάδες λίβες παγωμένοι πια απ' τη Χράπα  
και βρωμισμένα καφετιά τα μωβ στη Μπνάσια.

Δεν είχε άλλο νόημα  
κι η τελευταία αγάπη, πόρνη σε μπουρδέλο.



Κατάχαμα να εκλιπαρεί για επιβεβαίωση,  
από ανάπηρους βλαμμένους πιτσιρικούς τάσους,  
φραγκίσκους του γελοίου κι ελαφρού τους είναι.  
Σάλια κι υγρά στη ρόδα στη σαπίλα της ζωής της,  
χυδαία σκρόφα, βρώμα και δυσωδία από παντού.  
Όπου και αν την άγγιξα, ο βόθρος της ζωής μου.

Πόσο ν' αντέξει η πύλη,  
σάπια θρησκεία πια η αγάπη μου γι' αυτή.  
Κενή όπως το άδειο βάθος των ποδιών της,  
μαύρη όπως μόνο τα ρούχα της ψυχής μου,  
δεν έμοιαζε με τίποτα στην πρώτη χαραυγή.  
Σα σκύλα μπάσταρδη γυρνούσε σε σοκάκια,  
ξεβράκωτη δεν ήταν άλλο για το φως της μέρας,  
ντροπή κι αιδώς για την κατάντια της την τόση.

Γύρισα πλάτη ναι,  
να πέσει και να γκρεμοτσακιστεί μαζί της.  
Να 'ναι πιο εύκολο γι' αυτή, γι' αυτά τα ζώα,  
για τους ανάπηρους του νου ή τους φραγκίσκους  
και τις αχνές παχιές τσατσάδες των Κυμάτων,  
να φτάσουν όλα μέχρι τ' αχαμνά της λάσπης.  
Εκεί π' ανάμεσα, μες τ' άλλα τα γουρούνια  
και μόνο εκεί, μπορεί να μοιάζουνε σε κάτι.

Κάθε κομμάτι ανάποδα,  
το αίμα από κάτω να κολλά γερά ν' αντέξει.  
Θέλει κουράγιο και στοργή τούτο το μέλλον.  
Νέα Θρησκεία, ψηφιδωτά με τέχνη στο Ιερό,  
φτιαγμένα με τα Ξέρω, τα Μπορώ, τα Πρέπει.  
Ανόθευτες ψηφίδες του θανάτου που γελά,  
στην ατυχιά του να μου ζυγώσει πάλι πιο κοντά,  
καθώς το ξέρει δεν θα χάσει, μ' άλλη φορά! ...

Το 'μαθα πια και το γιατί.  
Όταν ο καλός και ο κακός μου εαυτός,  
η Φύση κι η Ανθρωπιά ποιο είναι το 'να ή το άλλο,  
χτυπιούνται αδυσώπητα στη μάχη και πληγές,  
όσες κι αν κάνουνε ο ένας τους στον άλλο,  
αίμα και δάκρυ και λυγμούς και λύθρος όλα,  
δικά μου μένουνε μ' απλοχεριά και να γιατί,  
πόνος δικός μου που μπορώ ...

**να ζω, όχι για κείνη!!! ...**

*10.28' π.μ.*

## «P»

**Μου ... πρότεινες,**  
να μπω στο λάκκο με τα γουρούνια,  
να κυλιστώ στην εσχατιά της ζωής  
και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας,  
τον ηθικό σου απόπατο βελούδο,  
την ξιपाσιά της ζήσης σου κρασί,  
τη βρωμισμένη σάρκα σου ψωμί.  
Ήταν η τελευταία μου ευκαιρία,  
να μεταλάβω είπες τη χαρά σου,  
να 'μαι μαζί σου και μαζί σας,  
με ποιους μ' εσάς;;; !!! ...  
Όχι να λείπει!!! ...

Καλύτερα ... μονάχος,  
που σέρνομαι γονυπετής επαίτης,  
άσχημος, άσημος, τσαλακωμένος,  
με τις πληγές που μ' άνοιξες φριχτές,  
γιομάτες με αλμύρα και λεμόνι  
και σκούζω πως μου λείπεις τάχα,  
πως κάτι κέρδισα από σένα, ψέμα.  
Παράσημο ο βόθρος της ζωής μου,  
θα 'σαι για να 'μαι ο μπάσταρδος,  
αδέσποτος κοπρίτης της ελπίδας,  
της ομορφιάς του κάλλους!!! ...  
Σ' ότι αξίζει!!! ...

Χριστούγεννα και δε μπορεί,  
κάτι θα γεννηθεί για μένα!!! ... ..

04.49' π.μ.

*Πέμπτη 29-12-2011 / 06.03' μ.μ.*



**Οσμίζομαι έντονα μια σάρκα ανθρώπινη**  
και είναι η δικιά μου.  
Ακούω κραυγή το όνομά μου και γυρίζοντας,  
αναγνωρίζω τη φωνή μου.  
Γεύομαι πίκρα αλμυρή κι απόσταγμα ξινό,  
απομεινάδια της ζωής μου.  
Βλέπω να περνά δίπλα μου η τελευταία σκιά,  
μα είν' απ' το σώμα μου.  
Ψηλαφώ το χώρο και το χρόνο μια οργιά  
κι αγγίζω την καρδιά μου.

... ΝΑ ΦΟΒΗΘΩ Ή ΝΑ ΧΑΡΩ;! ...  
... ΕΓΩ ΚΙ ΕΓΩ, ΕΔΩ ΚΙ ΕΚΕΙ!; ...

*06.28' μ.μ.*

*Παρασκευή 30-12-2011 / 09.10' μ.μ.*



**... Δυστυχής,**  
είναι εκείνος που πλάθει την πραγματική ομορφιά στη φρίκη της ψυχής  
του,  
ενώ ζει τη φρικτή πραγματικότητα, που πλάθει την ομορφιά της ψυχής  
του;;; !!! ...

*11.08' μ.μ.*

**... Ευτυχής,**  
εκείνος που αγαθά ποιεί,  
ως αγαθός ην!; ...

ή καλύτερα:

... Ευτυχής, ο αγαθός ποιών, ως αγαθός εστί!; ...

*31-12-2011 / 10.00' π.μ.*

## «ΕΣΥ»

**Εσύ που αν έρθεις,**  
θα ξεγλιστρήσεις απ' τη βελούδινη μαυροπλάτη του χελιδονιού  
και στη στροφή του χρόνου, θα κρεμαστείς στο ακροφτέρουγο.  
Πανέμορφη γλυκιά  
και στα μελένια χείλια σου χαμόγελο ανοιξιάτικο σα ρόδο ροζ  
με μια δροσοσταλιά από νέκταρ, τα μάτια ορθάνοιχτα πελάγη.  
Σπασμένα κάγκελα,  
τα βλέφαρα σου όμορφα γυρτά ψηλά κατά τον Ήλιο ευλογημένα  
μακριά από κάθε φυλακή, κατάλευκο μακρύ κι αέρινο φουστάνι.  
Στις παπαρούνες,  
ανάμεσα στο κόκκινο της φωτιάς και την καταπράσινη της γης  
μοσχοβολιά που θα πατήσεις, θα στρώσω μονοπάτι της ψυχής.  
Πέδιλα δερμάτινα,  
απλά και μαλακά κορδόνια για τις πατούσες σου τις τρυφερές  
μην πληγωθείς ποτέ ξανά, να μη λοξοδρομήσεις απ' το φως!

Στα πρώτα βήματα,  
εκεί μετριέται το κουράγιο η φρόνηση της αφοσίωσης η πίστη  
στο αντάμωμα της σμίξης, εκεί θα μετρηθείς θα σε μετρήσω!

Θα 'μαι στην άκρη,  
στο διάργο που τελειώνουν τα χρυσαφένια στάχνα του σταριού  
λικνισμένα σαν κύματα, στην αύρα που ξεχύνει το κορμί σου.  
Με το σουραύλι μου,  
μελωδικό ρυθμό στα βήματά σου θα δίνω σιγουριά και πάθος  
λάβρα καυτά μου σωθικά, χρόνια που πνίγονται στην προσμονή.  
Στα γόνατά μου,  
καθάριο γάργαρο νερό σε κύπελλο ασημένιο συ να ξεδιψάσεις  
το ταξίδι του Ικάρου, την αλμύρα των δαντελένιων θαλασσών.  
Ψωμί ζεστό αχνιστό,  
μέσ' το δισάκι που κρεμιέται από τη δρυ στον ίσκιο τον παχύ  
που ξαποσταίνω τη ζωή μου, γιομάτη πίκρα μα και γνώση πια.  
Μετά απ' αυτή,  
πέρ' απ' τον ίσκιο της ίσια το μονοπάτι ημερεύει πια ο Λύκος  
καταπίνει τους λυγμούς, χορεύει ερωτικά τη λύκαινα μεθάει.

Έλα κοντά μου,  
πιάσε το χέρι μου κοίτα ο Ήλιος άρχισε να γέρνει στην τροχιά  
της ραχοκοκαλιάς του ουρανού, θα 'ρθεις μαζί μου ...

... *τόρα ΕΣΥ;*

08.17' π.μ.

## «ΗΤΤΑ»

### Και να μωρέ,

που ηττήθηκα χωρίς τον παραμικρό της οίκτο χωρίς έλεος  
απόσταγμα η αγάπη μου χολή, διψούσα δόλιος και την ήπια.

Κορακιασμένος,

χρόνια πεζός κι ελεεινός στην ξεραμένη Γη κι αποσταμένος  
βαριές πίκρες ασήκωτες, απόκαμαν οι ώμοι και τα μπράτσα.

Αγκομαχώντας,

με κόπο καταφέρνω ν' ακουμπήσω με την πλάτη στην ελιάς  
το κούτσουρο νεκρό, στη ρίζα ξεχασμένο το «ποτήριόν Του».

Μετά την προσευχή,

γι' αγάπη κι έρωτα κι Εκείνος άτεχνος κι ας ήταν βασιλιάς  
έτσι τον θέλησαν κατόπιν, όχι άνδρα που δίψαγε τη φύση.

Σε καθαρτήριο,

ανήγαγε το πνεύμα λέει συμφορά που το κορμί δε νοιώθει  
τι φοβερή φιλοσοφία, να 'ναι η φλόγα του χυδαία αμαρτία!;

Γιατί μωρέ,

που τάχα βασανίζεται ο νους που φυλακίζεται η ψυχή αγνά  
στα σπάργανα της σάρκας, ένα δεν είναι όλ' αυτά το ΕΓΩ;! ...

Απελθέτω απ' εμού,

όχι που να με πάρει θέλω τη δύναμη να βρω δώσ' τη μου  
τώρα που μπορώ όχι αύριο, τώρα ποθώ να την ερωτευθώ.

Την αγκαλιά της,

ναι αυτή λαχτάρισα γιατί δε με καταλαβαίνεις πες γιατί  
δεν είμαι απ' τα χέρια σου, φτιαγμένος απ' το ΩΝ κι ΕΓΩ;

Δε με πονάς,

κοίταξε πως πρηστήκανε οι φλέβες στους βουβώνες αίματα  
δάκρυα και γλύκα ένα, δεν είναι τάχα ευλογία σου κι αυτή;

Πες μου Πατέρα,

γιατί εγώ δεν πρέπει να γευτώ αυτή τη χάρη γιατί αλήθεια  
η στέρηση να είναι ηθική, γιατί δεν είναι τέτοια η αφθονία;

Δε με λυπάσαι,

ούτε Θεός ολόκληρος ούτ' άνθρωπος μισός πώς να πορέψω  
δώσ' μου κουράγιο κιότεπνα, Ουράνια σ' αγαπώ πάρα πολύ!

Δεν της αξίζει ε;

Το ξέρουμε κι οι δυο πως τούτης δεν της ταίριαζε η αγάπη  
σ' άλλη που θα 'ρθει ιερή, απλή δίχως ντροπή κι ασχήμια!

... Τώρα θα πω ...

06.55' μ.μ.

... Μ' αγαπάς, σ' αγαπώ ...  
... Το ξέρεις, μου ανήκεις ...  
... ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ...  
... !!! ...

## «ΚΡΙΜΑ»

**Τι κρίμ' αλήθεια,**  
που το γάργαρο νερό του λόγου στο χείμαρρο της αγάπης  
τον ήχο του καταρράκτη Ράνια, τα 'πνιξες πια για πάντα.  
Κοιτάζω πίσω μου,  
στη στεγνωμένη λάσπη οι βδέλλες εκείνες που ρουφήξαν  
που σκυλοβρώμισαν το ρέμα, σέρνοντ' ακόμα πάνω σου.  
Και χαχανίζεις συ,  
ηχώ απ' της Τρούμπας σου αναμνήσεις βελάσματα χυδαία  
«κοίτα πόσο μεγάλος είναι, να γλείψ' τον καλά που ξέρεις!  
Αχ αυτά τα χείλη,  
κατάπτε ότι έχει απομείνει στη Γέφυρα και στον Τρύφωνα  
στην Ευρυδάμαντος μωρό μου, χούφτωσε τη μιζέρια σου»!  
«Πόσο μεγάλος ...,  
νέος σαν το σφαχτάρι στο τσιγκέλι κρέας ωμό όπως εγώ  
γι' αυτό μ' αρέσεις ζώο, ανίκανο να καταλάβεις βλάκας»!

Πως τέτοια κτήνη,  
πως ζουν ανάμεσα σ' ανθρώπους ευλογημένα και καλά  
χωρίς αιδούς μειδίαμα, σάπιες ανερυθρίαστες φιγούρες;

Μα κι απ' την άλλη,  
πως να μη δει κανένας έτσι απλά τον έρωτα στα μάτια  
κείνο το ρίγος της καρδιάς, τι και που οι δυο τους ζώα;  
Σκιρτούν οι σάρκες,  
στη θύμηση και στ' άγγιγμα στο σφιχταγκάλιασμά τους  
κάτω απ' τις μύτες όλων τους, «εκείνων που κοιμούνται»!  
Στ' απόκρυφά τους,  
όταν πασχίζουν να κρυφτούν με όλη τους την τέχνη να  
σαν δυο παιδιά κι αχνούδωτα, στις γειτονιάς παιχνίδια.  
Και στο τηλέφωνο,  
που νούμερο δεν έχει αχρείαστο στη δύναμη της μνήμης  
ασίγαστο στην πεθυμιά, καυτές οι ανάσες και τσαλίμια.  
Μόνος σκοπός τους,  
μια σμίξη ακόμα κι άλλη μια για τη γιορτή της φύσης  
δε θέλει νου ούτ' ηθική, μονάχα η σάρκα να χορτάσει.

Μήπως στ' αλήθεια,  
δίχως manάδες και τα δυο χωρίς φροντίδα και παιδεία  
δώρο τους έκαν' ο Θεός, ανταμοιβή ...  
... αγνή την αμαρτία;

07.08' π.μ.

... Πριν χάσω οποιαδήποτε μάχη,  
χαράζω στο νικητή,  
μια βαθειά κι ανίατη πληγή,  
για να μη με ξεχάσει ΠΟΤΕ ΤΟΥΥ!!! ...

## «N»

### Νίκης ξεφάντωμα,

πλάτανος στιβαρός πλατύφυλλο κορμί στην αγκαλιά κισσού  
κορμί πλεγμένο γύρω του σφιχτά, σταλαγματιές υγρού ιδρώτα.

Ρίζες χωμένες,

στη σάρκα νύχια λέαινας ρουφώντας το χυμό απ' τις πληγές  
στάλα τη στάλα πόθου ξαναμμένου, πλάνη πλατάνου πλάση.

Ευλογημένα βογγητά,

πνιγμένα στα νερά της ρεματιάς με τον απόηχο του αηδονιού  
το λαλητό του κότσυφα κονσέρτο, στη στρούγκα των ποδιών.

Και στις κορφάδες,

μελοσταλάζουν τ' αγριομέλισσα σμάρια τσαμπιά αμπελιού  
δυο ρώγες τρύγος μεθυσίου, λειώνουν στο στόμα λιχουδιές.

Γλέντι στον πάγκο,

ορθάνοιχτο το διάβα της στο γλείψιμο της όχθης το ποτάμι  
υγρός στα δόντια σύγκορμη, τινάζεσαι και πάλι σφίγγεις με.

Πες μου τι θέλεις,

τι θα πετάξει τη λαχτάρα σου στα ουράνια σύννεφα ψηλά  
μέσ' τη φωτιά του κεραυνού, σαν πως δεν ένοιωσες ξανά;

Πάρε το είναι μου,

λιώσ' το στη γλώσσα σιδερά καμίνι και κάμωσέ το σίδηρο  
στη γης ορόσημο του πριν, σημάδι λαμπερό του τώρα μας.

Λύγισε ανάλαφρα,

στο πέραςμα της αύρας άνοιξε διάπλατα στην πύλη ορμή  
σαν εισβολέας λυσσασμένος, χρόνια λαχτάρας πειρασμός.

Πάλι και πάλι μέσα,

βαθιά στις λίμνης τα όνειρα κι οι πόθοι απωθημένα θέλω  
πάρ' τα δικά σου όλα τώρα, φίλα όταν βουτιά προφταίνεις.

Βάλ' τα στους ώμους,

κλωνάρια δυνατά το βάρος τους δεν το μετράει ο Πάνας  
και πλαγιαστά ή δίπλωσ' τα, σκλάβωσε τούτες τις ανάσες.

Σκύψε στη ρίζα σου,

γαρύφαλλο ν' ανθίσει κατακόκκινο υγρό λαγνείας ξέχειλο  
την ομορφιά του λυτρωμό, έτσι μ' αρέσει η λευτεριά μας.

Νοιώθεις τη χάρη,

το μερτικό σου καλόμορφε κισσέ το κάλεσμα της μοίρας  
κι οι χαρακιές του πλατάνου, δικός σου είναι όποτε θες! ...

2-3-2012/10.32' μ.μ.

Δευτέρα 5-3-2012 / 08.02' μ.μ.

«...»

**Απλά όμορφη,**

να στέκεσαι στο πλατύσκαλο του μπαλκονιού,  
τέσσερα πέντε σκαλοπάτια πάνω από τον κήπο,  
στο ευρύχωρο μπαλκόνι της λευκής εισόδου.  
Μ' ένα αραχνοῦφαντο μακρύ λευκό φουστάνι  
και λεπτοκαμωμένα πέδιλα στα τρυφερά σου πόδια.  
Φρεσκολουσμένα ξέπλεκα μαλλιά στους ώμους,  
ν' ανεμίζουν απαλά στη γλυκιά αύρα του δειλινού.

Πίσω η μεγάλη σάλα της γιορτής και του χορού,  
κείνη των εκλεκτών κι απλών ανθρώπινων ψυχών,  
που κρατάν στο 'να τους χέρι μια μπουκιά ψωμί  
και στ' άλλο, ένα κρυστάλλινο ποτήρι γάργαρο νερό.  
Να μου δώσεις το χέρι σου και να με τραβήξεις,  
ν' αξίζεις τον κόπο να δρασκελίσω τα σκαλιά,  
να σ' αγκαλιάσω και να σε φιλήσω στο στόμα.  
Και πιασμένοι χέρι χέρι να μπούμε μέσα εκεί,  
ίσοι ανάμεσα σε ίσους με τιμή ευλογημένους! ...

Που να 'σαι τώρα; ...

Αργείς; ...

08.49' μ.μ.



«...»

**Στης Μοίρας μου τον αργαλειό, ξεπλέκω το υφάδι,**  
να μην τελέψει πριν σε βρω, στης Άνοιξης το χάδι.  
Κόβω τους κόμπους με σουγιά, χάρισμα της αγάπης  
και το στημόνι του φονιά, με τη χαρά πως θα 'ρθεις!

Κρύβομαι στο βασιλικό, πριν να ξυπνήσει η Μοίρα  
και στη δροσιά του τραγουδώ, με σούτι και με λύρα:  
«Κόρη του Ήλιου και της Γης, του λογισμού κυρά μου,  
λευκό αστέρι της αυγής, φώλιασε στην καρδιά μου»!

Ευπνά η Μοίρα και μετρά, της λείπουνε οι κόμποι,  
βλέπει κοψίδια και γελά και σφίγγει το στημόνι.  
«Καημένε τι κι αν το 'κοψες, πάλι θα το υφάνω,  
μα στο υφάδι με κλωστές, την πίκρα σου θα γιάνω»!

«Αρχόντισσα σ' ευχαριστώ, το γέλιο σου γλυκάδι,  
συγχώρα με που ξενυχτώ και σου χαλώ το υφάδι.  
Δεν είναι κρίμα να χαθώ, αφ' όπου να 'ναι φτάνει  
και την ψυχή της θα χαρώ κι η πίκρα μου θα γιάνει»;! ...

06.35' μ.μ.

## «Κ»

**Και να που γύρισες,**  
για λίγο έστω για τελευταίο ασπασμό στο μέτωπο της μάνας  
στερνό αποχαιρετισμό, στη λευτεριά της σάρκας από πόνους.  
Και πως αλήθεια,  
να συλλυπηθώ δεν ξέρω πώς να μοιραστώ τη λύπη ή το δάκρυ  
τις τόσες σου αναμνήσεις, σα φυλαχτό που θα γλυκοφυλάξεις.  
Μια τόση δα σχισμή,  
στη χαραμάδα της στιγμής πώς να τρυπώσω ο σαλτιμπάγκος  
λίγο χαμόγελο έστω, ν' αναλαφρώσω κάπως ίσως την ημέρα.  
Δυο τριαντάφυλλα,  
μονάχα δυο απ' όσα θα 'θελα στο μονοπάτι σου να στρώσω  
δυο πινελιές με χρώμα, κόκκινο της καρδιάς κι ελπιδοφόρο.  
Ένα «καλώς την»,  
από βαθιά κι αληθινό παρά το βάρος που 'κατσε στο δειλινό  
της μενεξιάς κορδέλας, ένα απλό «μου έλειψες πολύ θαρρώ»!

Πώς να σου κρύψω,  
πως τάχα να προσποιηθώ τον αγιορείτη μοναχό ή σκυφτός  
ανίκανος να υποκριθώ, είν' η χαρά μου πιότερη η αλήθεια!

Κι εγώ θυμάμαι,  
κείνη την πρώτη τη στιγμή που αντίκρυ μου τα μάτια σου  
γίνανε θάλασσα νερό, γυμνός σα χίμηξα μ' ορμή στο κύμα.  
Άντρας κι αλμύρα,  
απόθεσα χαρούμενος στον κάτασπρο αφρό σαν φάρου φώς  
σκοτούρες και καημούς, λύπες της μοναξιάς μου οι πίκρες.  
Τσαλαβουτώντας,  
άτακτα βουτιές και μ' απλωτές απέναντι να φτάσω αμέσως  
λαχτάρα η απροσμέτρητη, πίσω να μείνουνε οι σκιές μου.  
Μια μέρα μόνο,  
στη βιάση ο κάβος χάθηκε τον σκέπασε το κύμα ως πάνω  
για μια βραδιά μονάχα, ξεπρόβαλλε απόμακρα την άλλη.  
Παρόν και άξιος,  
στην κάλμα ή στη φουρτούνα ταγμένος θέλοντας και μη  
να προσμετριέται πάντα, κριτής η θάλασσα κι ο γλάρος.  
Μετρώ μ' οργιές,  
σαν αγκαλιές μεγάλες που χωράνε κι όσες αγάπες έρωτες  
περάσανε ως τώρα, μονάχα μια απόμεινε Κυρία ...  
... το ξέρεις!; ...

09.53' π.μ.

Τετάρτη 28-3-2012 / 08.45' π.μ.

## «... ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ! ...»

**Τόσες γενιές μας κοροϊδεύουν,**  
μας ξεγελάνε πως θ' αλλάξουνε τη χώρα,  
χρόνια και χρόνια μας ληστεύουν,  
μας γονατίσαν με τη ... **μπότα** και τη μπόρα.

Δυο μοναχά π' ανεβοκατεβαίνουν,  
λες κι είν' το σπίτι τους η πλάτη μας κι ο κόπος,  
σα μύγες τη σαπίλα μας βυζαίνουν,  
θυσίες και χρέος να βρωμίσει κι άλλο ο τόπος.

Μια δεξιά δυο κόμματά της,  
μας οδηγούν ψυχρά με τέχνη στην κατάντια,  
κι η αριστερά στα δώματά της,  
μεθοκοπάει σαν πόρνη σκόρπια με σαμπάνια.

Μπροστά στην κάλπη μη διστάσεις,  
ίσως μην έχεις πάλι τέτοια ευκαιρία,  
μ' οργή το σύνθημα να ουρλιάξεις,  
**«όλους τσακίστε τους για μίαν ελευθερία»!** ...

09.27' π.μ.

06.17' μ.μ.

**... Ωωωω καταραμένοι ποιητές!**

Κι οι κόσμοι σας παράδεισοι,  
πολύ πιο πάνω απ' τον δικό μου!  
Όμορφοι και θαυμάσιοι δικοί σας,  
μαύρος και άραχνος δικός μου! ...

Λιγόψυχος κι ακαμάτης πως,  
να δρασκελίσω το κατόπι σας;  
Πως ν' ακουμπήσω τη σκιά σας  
κι αν το μπορούσα θα φοβόμουνα,

μη μου κρυφτεί το Φως από μπροστά Σας!!! ...

06.32' μ.μ.

Τρίτη 8-5-2012 / 07.54' π.μ.

## «ΕΡΩΤΕΣ»

**Έρωτες άθλιοι και ταπεινοί,**  
για φρέσκιες σάρκες και γιομάτα πορτοφόλια.  
Για τα φθαρτά του κόσμου του φθαρτού,  
για τη φτηνή φκιασιδωμένη ομορφιά της ώρας,  
την καταδικασμένη αύριο σε βέβαιη ασχήμια.

Κατάπτυστος ο κάθε ερωτευμένος  
και ζώο αν με τέτοια μπιχλιμπίδια σπαρταράει.  
Για δε μπορεί ποτέ σου ν' αγαπήσεις κάτι,  
χειρότερο θαρρώ από σε και την ψυχή σου,  
πόσο πιο άθλιος λοιπόν, απ' τα άθλιά σου Θέλω;

Έρωτες όμως θαυμαστοί οι μεστοί,  
οι γιομάτοι «τόκους» να γεννήσουν «εν καλώ».  
Κει που το θαύμα κι η αλήθεια σμίγουν σ' ένα,  
κει που τα μάτια γίνονται γαλάζιοι ουρανοί,  
κει που ο Λόγος δάσκαλος, ακούει και διδάσκει.

Σμαράγδι τ' άγγιγμα της γνώσης,  
του κάλλους της ψυχής και του αθάνατου ωραίου.  
Έρωτες που χαρακώνουν τους αιώνες τα καλά,  
που οι θεοί ζηλεύουν την ανθρώπινη τους φύση,  
κείνοι που δε ντροπιάζεσαι σαν ψέλνεις «σ' αγαπώ»!!! ...

08.50' π.μ.

(Τελική επεξεργασία, Τρίτη 22 Μαΐου 2012)

Παρασκευή 25-5-2012 / 05.40' μ.μ.

## «Η ζεμπεκιά τ' αετού»

Στο πρώτο γλυκοχάραμα και στην κορφή του κόσμου,  
με ζεμπεκιά στα χείλη του και με ανάσα δυόσμου,  
αετός μετρούσε όνειρα κι άπλωνε τα φτερά του,  
με το χορό της λησμονιάς, να σβήσει την καρδιά του.

Ο Χάρος τον περίμενε και χτύπαγε τα χέρια  
κρατούσε αντρίκεια το ρυθμό το βήμα του στ' αστέρια,  
πάνω απ' του κόσμου τη βρωμιά να χτυπηθεί μαζί του,  
σαν άγγελος της λευτεριάς να κόψει τη ζωή του.

Στις λάσπες πόρνες γίνονταν, ένα με τα γουρούνια,  
άδικο, φτώχεια και καημοί, μπουκώναν τα ρουθούνια.  
Μια βόλτα ήταν η ζωή σε μαύρο μονοπάτι,  
που μάτωσε σαν έρωτας, γυμνός «στο Γλαροπάτι».

Χτύπα του Χάρε να διαβεί, τη μοναξιά του πλήθους,  
σφάξε την πίκρα την οργή και στη φωτιά του στήθους,  
χτίσε βωμό με μάρμαρο ελπίδα να σκορπίσεις,  
αετός σε νίκησε να λες,

**... προτού να τον θερίσεις!!! ...**

07.40' μ.μ.



**Όσο τον Ήλιο θα κοιτάς,**  
θα βλέπεις το στρατί μου.  
Στην πλάτη μου τις μαχαιριές  
που φύτεψες καλή μου.

Μα όσο κι αν ψάξεις στο στρατί,  
το αίμα δεν θα στάζει,  
σταλιά σταλιά στη χούφτα μου  
μαζεύω να με γιάνει.

Θέλησες τόσο να με δεις  
να με νικά ο χάρος,  
μα όπως βλέπεις στον τορβά  
την κεφαλή του έχω.

Σύρε λοιπόν στο δρόμο σου  
της λησμονιάς της πίκρας.  
Δεν έκαναν τα χείλη σου (λεπρά)  
**να σμίξουν στα δικά μου ...**

Όσο στον Ήλιο θα κοιτάς  
θα βλέπεις το στρατί μου  
κι αν θέλεις θα φυλλομετράς  
τα πάθη μου καλή μου.

Στην πλάτη μου τις μαχαιριές  
που κάρφωσες με λύσσα,  
να με 'βρει ο Χάρος δυο φορές  
με δόντια και με νύχια.

Μα όσο κι αν ψάξεις δεν θα βρεις,  
σταγόνα απ' την καρδιά μου,  
με πάλεψε όπως ήθελες να δεις  
κι ένοιωσε τη γροθιά μου.

Μ' αφού αντρειωμένοι και οι δυο  
δεν θέλαμε τον άλλο  
αγκαλιασμένοι στο βουνό,  
χορέψαμε έναν μπάλο!

## Απόσπασμα των ποιημάτων, από το χρονογράφημα Όλυμπος

*Δευτέρα 16 Ιουλίου 2012 / 4.00' μ.μ.*

**Και σμίγουν τα βλέφαρα,**  
βαριές αλυσίδες στο κωδωνοστάσι.  
Δάκρυα και μοιρολόγια τελεύουν,  
αύριο ξημερώνει μιαν άλλη πάλι μέρα.

Μια χούφτα φίδι ριγωτό περίστροφο,  
λιώνει στα νύχια του αετού καταβροχθίζεται.  
Λευκό περήφανο κεφάλι κίτρινο ράμφος,  
χρυσά φτερά κι ο κόσμος σαν δικός του.

Κρώζει το θρίαμβο κι απλώνει' αγκαλιά,  
δυο τρία τέσσερα χτυπήματα και πάνω.  
Στη γαλήνη των αιθέρων και στη λευτεριά,  
στη μοναξιά την τόση από γλύκα νέκταρ.

Αυλακωμένες θύμισες ρυάκια απλά,  
αγάπης θύελλες μιας χούφτας νέφη τώρα.  
Γλυκό αεράκι μαγικό ουράνιο τόξο να 'μια,  
γλίτωσα θέλω να πιστεύω θέλω να ζήσω!!! ...

*4.40' μ.μ.*

*Σάββατο 21 Ιουλίου 2012*

### «Γαλιάντρα»

Στα κυπαρσόκλαδα πετάς αερικό,  
το νου στις γάτες στους αετούς.  
Με τσαχπινιά κι αφέλεια μικρό,  
μη σπαταλάς τα όνειρά σου στους καιρούς.

Άνοιξ' τα μάτια σου γιατί θαμπά  
πότερο εκείνα του μυαλού του νου.  
Ξέφυγε τις κακοτοπιές μακριά,  
δεν έχει γυρισμό στο ρου του ποταμού.

Κι αν μεγαλώσεις κάποτε πουλί,  
σου 'υχομαι μια αγκαλιά στοργή,  
χωρίς αγκάθια να σου παίζει το βιολί,  
ρυθμούς νανούρισμα της μάνας σου φίλι! ...

Τρίτη 24 Ιουλίου 2012 / 2.50' μ.μ.

## «Αγαπημένη Λευτεριά»

Σου 'γραφα όνειρα, ελπίδες και θαύματα  
κι εσύ δε γυρνούσες να δεις.  
Τραγούδια, ύμνους σαν από κρύσταλλα πως  
ξεχυλλούσε η φωνή μου!!! ...

Μα συ δεν άκουγες, ούτε που έβλεπες  
στη θαλπωρή σου κρυμμένη, Γιατί;;; ...

Έλα αγάπη μου, δώσ' μου το χέρι σου  
σφίξε μου τούτη την κόψη! ...  
Να λυτρωθούν οι κατάρες μου,  
να μαλακώσει η ψυχή μου.

Στέγνωσε το αίμα και κάν' το μου δάκρυ σου,  
μέσ' τη σκλαβιά μου μ' αφήνεις, Γιατί;;; ...

3.10' μ.μ.

Δευτέρα 30 Ιουλίου 2012

**Κι ανάμεσα από τόσα πλεγμένα κάγκελα,**  
αραιά και μυριάδες στο κορμί και την ψυχή,  
κοιτάξεις να 'βρεις ένα διάβα, ένα μικρό δα.  
Να το πορπατήσεις ωρέ, να το μυρίσεις,  
όπως κείνες τις μέρες στο Μοριά, στη Ρούμελη.  
Να γίνεις ένας κουρνιαχτός με τα σκονιά τ' αλόγων,  
με τα φτερά των γλάρων να κατακάθεται και  
να γεμίζουνε λευκό και μπλε οι βραχονησίδες!

Μια γωνιά μωρέ γυρεύω να ξαποστάσω λίγο,  
να λαμνοκοπήσω στις αράδες μου και να μεθύσω,  
μοναχικός να γεμίσω και να πάρω απ' το γύρω μου,  
μα κι αυτό ακόμα στο ... κελί, είναι πολυτέλεια!!! ...

Γιόμισε μύγες πάλι γύρω μου και φεύγω, πριν να ...  
... μυρίσω σαν ψοφίμι!!! ...



**Σε μια βραδιά να κόλλαγα,**  
στο 'να σου στήθος τη Σελήνη,  
στ' άλλο το Ζέφυρο αφρισμένο,  
ακράτητους σε παραλήρημα ερωτικό! ...

Και στο κορφάδι των ποδιών σου,  
στη σμίξη της αλήθειας του πόθου και του φόβου,  
αμέθυστο πολύτιμο βαθιά στην ήβη να καρφώσω,  
μια νύχτα σαν και τούτη τη ... λαμπρή!!! ...

*Τετάρτη 8 Αυγούστου 2012*

## «ΡΟΥΛΑ»

Έριξα μια βατσινιά στη βραδιά την παίχτρα.  
Και κόλλησα στο στήθος σου δεξιά σα βδέλλα τη Σελήνη.  
Στ' άλλο ζερβά, το Ζέφυρο σαν ξαναμμένο λιανοπαίδι!  
Και τ' αμόλησα ανεύθυνα, σ' ερωτικό μας παραλήρημα!!! ...

Και στο κορφάδι των ποδιών σου, στο μαύρο δάσος,  
στη σμίξη του πόθου, της αλήθειας, του φόβου και του πάθους,  
πολύτιμο αμέθυστο βαθιά σου κάρφωσα στην ήβη! ...  
Κι «ευχαριστώ» μου είπες, τούτο ζητάω μια ζωή!!! ...

Και μου 'ρθε να σε φιλήσω, να σ' ευλογήσω ίσως, μα ...  
«τούτο ζητάω μια ζωή!!! ...»; Δεν είναι λίγο τόσο τσούλα;  
Σήκωσα τα μάτια μου να δω τον Ουρανό τ' αστέρια  
κι ήταν ακριβώς εκεί, όπως «ακριβώς το ζητούσε μια ζωή!!! ...» ...

*Πέμπτη 9 Αυγούστου 2012*

## «ANNA»

Άννα,  
σ' αρέσει η ζωή, το κόκκινο στα δυο σου χείλη;  
Ή μήπως είναι μια στιγμή, που τη γυρεύεις στο καντήλι;

Άννα,  
θέλεις να έρθεις πιο κοντά, κει που το τζάκι αναμμένο;  
Στο 'να σου χέρι δυο ποτά στ' άλλο το χθες κομματιασμένο;

Άννα,  
κράτα τα δάχτυλα σφιχτά, μην το φοβάσαι το σκοτάδι,  
πάρε τον τώρα αγκαλιά, πριν ξημερώσεις δίχως χάδι!

Άννα,  
πότισε με το στήθος σου, όσα από κείνα έχεις ξεχάσει,  
λίγος ο χρόνος τι θαρρείς, πως δε μπορεί να προσπεράσει;! ...

## «ΕΛΕΝΗ»

Ελένη,  
ωραία με σγουρά μαλλιά στις πλάτες βόστρυχοι αρχαίοι  
γυμνοί ν' αναθαρρούν στο άγγιγμα την προστυχιά τους.

Ελένη,  
καβάλα σ' άλογο που 'χει το χρώμα των μαλλιών της,  
γυμνή κι αισθησιακή φιγούρα σα δειλινού απόσταγμα.

Ελένη,  
σκορπός τριγύρω τόσο ρίγος κι ως των χειλιών του ο κρατήρας  
να πιω να πιουν πολεμιστές και χρυσοχόοι να σε χρυσώσουν.

Ελένη,  
σε άγγιγμα καυτό να βύθιζα μεστές πορτοκαλιές χυμούς,  
στην αγκαλιά σου να 'χανα τα δεκαοχτώ μου χρόνια!

Ελένη,  
πόσο θα λαχταρούσα κάποτε, έτσι να σου μιλώ με πάθος,  
για το πόσο θα μου άρεσες, για το πόσο θα με ενέπνεες ίσως!

Ελένη,  
πάντως σ' ευχαριστώ γι' αυτό το ελάχιστο αν θες,  
πολύτιμο όμως και φευγάτο ειλικρινές ρίγος!!! ...

## «Πόρνη μου»

Κοίτα την πόρνη,  
πάλι ανάμεσα στα τραπεζάκια,  
ανάμεσα σε κείνους τους λακέδες.  
Ποιοι είναι, εγώ εσύ τους ξέρεις;

Κι αυτή τι κάνει,  
τη δουλειά έχει μ' αυτούς τους ...  
με τα κουστούμια και τις γραβάτες,  
τους χαρτοφύλακες τέλος πάντων, έεεε; ...

Τι έχει σκαρφιστεί,  
δεν είν' ανάμεσά τους έτσι αυτή!  
Ποτέ δεν φοράει μαύρα δίχως λόγο!  
Κάτι της κάναν και σίγουρα θα το πληρώσουν!

Κοίτα τσαλίμια,  
Πότε στα πόδια του ενός ή στ' άλλου,  
πότε με τα κεφάλια της χωμένα στα βυζιά της.  
Ακόμα και με τα δάχτυλά τους όπου να 'ναι ...

Καημένη Ελευθερία,  
πάντα πουτάνα δίχως άνδρα της προκοπής,  
έναν από τριακόσιους δε μπορείς να βρεις  
και τα παιδιά, πεθαίνουν στην αλάνα αργά ...

Κι όμως δεν είναι έτσι!  
Πουτάνες είν' εκείνες που πουλάνε ναι,  
πιότερο την ψυχή παρά το δόλιο το κορμί!  
Μα και τούτο το δικό σου αγαπημένη μου  
**πώς να το πω;;; !!! ...**

«E»

Ποια σμίλη λάξεψε το πάθος σου;

Ποιος ποιητής δεν ύμνησε την ομορφιά σου;

Ποιος βάρβαρος δεν πάτησε τον ίσκιο σου;

Ποιος ήρωας δεν βγήκε απ' τα γεννοφάσκια σου;

Ποιος σοφός δεν μέτρησε την αποκάλυψή σου;

Ποιος ταπεινός δεν λύγισε στο μεγαλείο σου;

Ποιος αγαθός δεν κούρνιασε στην προσφορά σου;

Ποιος αλήτης δεν χόρτασε απ' τ' αγαθά σου;

Ποιος διψασμένος δεν ήπια απ' τις πηγές σου;

Ποιος περαστικός δεν γέμισε το δισάκι του;

Ποιος τάχα δε σε πονά και σ' αγαπά αντάμα;;;!!! ...





Ἔτσι σε θέλω





## «Έτσι σε θέλω»

Θέλω να σμίξω στο μαύρο των μαλλιών σου,  
όπως η ανάσα του ανέμου στην χαίτη του αλόγου.  
Να κυλήσω καυτή σταγόνα ιδρώτα στο μέτωπό σου,  
σαν λάβα σε πλαγιά καταβροχθίζοντας την σκέψη.  
Στην κόψη των φρυδιών σου φτερά ν' απλώσω  
και να ζυγιάσω την βουτιά μέσα στα μάτια σου.  
Στων ρουθουνιών σου την ανάσα σου ζεστή,  
την χούφτα να πυρώσω ξανά παιδί στα χιόνια.  
Χείλια με χείλια απαλά σαν ροδοπέταλα ερυθρά,  
γλώσσες φωτιάς υγρά φιλιά μαστιγωμένα ναι.

Μίσχος λαιμός και το κεφάλι τεντωμένο πίσω,  
να σημαδεύει σαν πυξίδα προς το στέρνο.  
Γυροβολιά στους ώμους δεξιά κι αριστερά,  
πάταγος της καρδιάς σου το καμπαναριό.  
Στήθος δυο χουφτωμένα αμπελιού τσαμπιά  
και ρώγες μεστωμένες, να πνίγονται στο στόμα.  
Το χνούδι της κοιλιάς γλυκιά μου ανατριχίλα,  
ν' αναριγά τρεμούλα στων χειλιών το πέραςμα.  
Από το γύρο τ' αφαλού σου μεθυσμένος,  
μ' ορμή να ξεχυθώ και στων ποδιών το σμίξιμο.

Βαριές ανάσες πάνω απ' την πηγή υγρή ροή,  
μοσχομυρίζει μα όχι ακόμα προσπερνώ.  
Κατρακυλώ δαγκώνοντας το μήκος των μηρών,  
χορταίνοντας ζωή την πείνα των παθών μου.  
Γόνατα, γάμπες και των ποδιών τα δάχτυλα,  
να γλείψω αχόρταγα το μέλι απ' το ψωμί.  
Κι ύστερα μπρούμυτα κλειστά τα πόδια,  
σαν σιδηροτροχιές ατσάλινου συρμού.  
Να σύρω πάνω τους πρησμένο τον καημό,  
ως τους γλουτούς κι εκεί να ξαποστάσω.

Καβάλα στην ραχοκοκαλιά κι ο καημός,  
μπρος πίσω κι όλο πιο ψηλά ως το λαιμό.  
Όρθιος τώρα κι εσύ στα γόνατα μπροστά,  
να καταπίνεις βαθιά με πάθος το σταυρό.  
Και να που έρχεται κι η δική μου ώρα,  
να ξεδιψάσω στην πηγή της νιότης σου.  
Σε ξαπλώνω και σκύβω διψασμένος,  
ανοίγω τα πόδια σου και το θαυμάζω.  
Γλείφω τις όχθες της και βυθίζομαι,  
στον σπαραγμό σου την γαλήνη μου ζητώ.

Σέρνομαι πάνω σου φιλώντας το,  
κορμί που συδαιλίζει τη φωτιά.

Σηκώνεις τα πόδια σου και τα μαζεύεις,  
αναριγιάς σαν ακουμπάει την σχισμή σου.  
«Κάν' το» μου λες «σε θέλω μέσα θέλω,  
να μου λυτρώσεις την χαμένη μου ζωή».  
Αρπάζω τους ώμους σου και σημαδεύω,  
υγρή η σχισμή παρακαλά για εισβολή.  
Σπρώχνω με δύναμη και μπαίνω,  
«ναι» ξεφωνίζεις και με σφίγγεις.

Βυθίζομαι, βγαίνω και ξαναμπαίνω,  
χειλία και γλώσσες πνίγουνε τα ναι.  
Υγρό το αιδοίο πάλλεται με πάθος,  
χορεύοντας στο ρυθμό της εισβολής.  
Πότε αργά και πότε δυνατά μ' ορμή,  
θέλω να σκίσω το υφάδι της αράχνης.  
Να σου ξυπνήσω όσα λαχτάρισε,  
να κάνω το κορμί σου να σφαδάζει.  
«Πήδα με» λες και ξαναλές με πάθος,  
«σκίσε με, λιώσε με, σε θέλω, ναι».

Ρίχνω τα πόδια σου στους ώμους,  
για μια διείσδυση ακόμα πιο βαθιά.  
Απολαμβάνω το τεντωμένο μήκος  
κι ορμώ με μανία ανάμεσά τους.  
Κατεβάζω τ' αριστερό σου πόδι  
και το βάζω ανάμεσα στα δικά μου.  
Στρίβω στο πλάι το κορμί σου,  
σβήνοντας πάλι στον βυθό σου.  
Ύστερα βγαίνω και ξαπλώνω,  
σέρνεσαι πάνω στο κορμί μου.

Χαϊδεύοντάς τον στην πηγή σου,  
απλώνεις το χέρι, τον χουφτώνεις,  
Μου τον παίζεις και τον σηκώνεις,  
τον τρίβεις στα χείλη σου αργά.  
Βγάζεις τη γλώσσα «λιώσ' τον»,  
γλείφεις και καταπίνεις γλύκα.  
Τον κρατάς, ανοίγεις τα πόδια σου  
και κάθεσαι πάνω του καβάλα.  
Ανεβοκατεβαίνεις ξεφυσώντας,  
σαν σε ράχη αλόγου που καλπάζει.

Γέρνεις μπροστά και σκύβεις,  
το στήθος σου στο πρόσωπό μου.  
Δαγκώνω τις ρώγες σου απαλά,  
γλείφω, ρουφάω τον ιδρώτα.  
Τρέμεις στην αίσθηση γυρίζεις,  
μου βάζεις την πηγή στο στόμα.  
Να πω χυμούς και στεναγμούς,  
που ξεχειλίζεις μελωμένους.  
Σκύβεις κι εσύ τον καταπίνεις,  
εξήντα εννιά παλμούς μετράς.

Σέρνεσαι υγρή και αναμμένη,  
καβαλικεύεις με την πλάτη.  
Καλπάζεις πάλι τα όνειρά σου,  
χαϊδεύεις τα καρύδια απαλά.  
Ανασηκώνομαι και καθιστός,  
σε γυρίζω κατά πρόσωπο.  
Κάθεσαι και με παίρνεις μέσα σου,  
τυλίγοντας γύρω μου τα πόδια.  
Σπρώχνεις, τραβιέσαι, λιώνω,  
το στήθος σου πλανεύω.

Χαϊδεύω το κορμάκι σου,  
λατρεύω τις ανάσες σου καυτές.  
Πνιγόμαστε στις αγκαλιές  
κι είν' η κορύφωση κοντά.  
Μετρώ τα ρίγη σου πολλά,  
βογκάς σα χώνομαι βαθιά.  
Ωρα για το καλύτερο θαρρώ,  
ώρα γι' αυτό που προτιμώ.  
Σηκώνομαι στα γόνατα,  
«σκύψε στα τέσσερα μωρό μου».

Γυρίζεις, τεντώνεις τα χέρια,  
λυγίζεις, τη μέση χαμηλώνεις.  
Ανασηκώνεις τους γλουτούς,  
κι ανοίγεις τα πόδια λάμδα.  
Τεντώνουν οι γάμπες όμορφα,  
ευθύγραμμη με τις πατούσες.  
Έτοιμη σκέτος πειρασμός,  
χάσκουν οι πύλες πεθυμιά.  
Χαζεύω λίγο και θαυμάζω,  
που ξέρεις το στήσιμο καλά.

Σκύβω και τ' ακροδάχτυλα,  
αρχίζω να σου γλείφω αργά.  
Τις γάμπες, τους μηρούς σου,  
τα χείλια τα πρησμένα σου.  
Τη μαύρη τρύπα που και που,  
τα μάγουλα, τη μέση σου.  
Φιλώ τη ραχοκοκαλιά ριγάς,  
την πλάτη και τους ώμους.  
«Πήδα με» λες, «σε θέλω,  
σκίσε με τώρα δυνατά».

Σηκώνομαι στα γόνατα,  
τον πιάνω και τον παίζω.  
Τον ακουμπώ στα χείλη σου,  
τον τρίβω πάνω κάτω.  
«Βάλ' τον μου» με παρακαλάς,  
ζυγιάζομαι και μπαίνω.  
Μέσ' τους χυμούς σου κολυμπώ,

χαίρομαι που σ' αρέσει.  
Σπρώχνω, χτυπιέμαι δυνατά,  
σφίγγεσαι και ουρλιάζεις.

«Πήδα με, χύνω, δυνατά,  
μη σταματάς, ναι χύνωωω!»! ...  
Σπαράζεις από τους σπασμούς  
και σφίγγεις τις γροθιές σου.  
Κόβεται η ανάσα σου,  
αγκομαχάς και σβήνεις.  
Με παρασέρνεις στο ρυθμό,  
φουντώνω και τον σπρώχνω.  
Πρήζεται μέσα στην πηγή,  
φουσκώνουν τα καρύδια.

«Φτάνω κι εγώ, πες μου που θες,  
ν' αδειάσω τους καημούς μου;  
Μέσ' την πηγή ή στο στόμα σου,  
πες μου γιατί κοντεύω».  
«Στο στόμα, θέλω να τα πιω,  
να σου τον λιώσω θέλω»! ...  
Σπρώχνω στο βάθος σου μ' ορμή,  
λιγώνομαι, μεθάω, «φτάνω»! ...  
Τραβιέσαι και στριφογυρνάς,  
τον παίρνεις μέσ' το στόμα.

Γλείφεις, ρουφάς, τον παίζεις,  
«χύσε» μου λες και «χύνω»! ...  
Τον καταπίνεις μια μπουκιά  
και σβήνω στο λαρύγγι.  
Πίνεις όλο το είναι μου,  
με πάθος και λαχτάρα.  
Τον βγάζεις και πολύ απαλά,  
φιλάς και τον χαϊδεύεις.  
Ξαπλώνουμε και σαν πουλί,  
στην αγκαλιά κουρνιάζεις ...

«Αγάπη μου σ' ευχαριστώ,  
για όλες τις στιγμές μας! ...  
Μα ήρθε η ώρα δείξε μου,  
εσύ τι θέλεις να σου κάνω»; ...

*Παρασκευή 16 Ιανουαρίου 2015 / 8.10' μ.μ.*

*Κυριακή 18 Ιανουαρίου 2015 / 00.05' π.μ.*

**... και κλείνουν κάτι μέρες, με τη σιωπή όσων αγάπησες και μένεις μόνος, με την ηχώ όσων σ' αγάπησαν! ... και δεν ξέρεις, αν πρέπει να 'σαι ευτυχής γι' αυτό! ...**

*Δευτέρα 19 Ιανουαρίου 2015 / 10.20' π.μ.*

**... και συνειδητοποιώ για πρώτη μου φορά τόσο έντονα, πως την ίδια στιγμή, ο χρόνος μου έχει τουλάχιστον δύο διαστάσεις! Από τη μία σέρνεται βασανιστικά αργά, προσμένοντας τις εξελίξεις για την κινητοποίηση των ονείρων μου και ταυτόχρονα, απ' την άλλη περνά τόσο γρήγορα, σχεδόν αστραπιαία, καθώς δεν αφήνει πίσω του, ούτε ίχνος ουσιαστικού έργου! ...**

*Τετάρτη 21 Ιανουαρίου 2015 / 12.45' μ.μ.*

**... έχεις νοιώσει ποτέ σαν άστεγος, απένταρος, βρώμικος, ρακένδυτος μα λεύτερος και μ' ένα τεράστιο διαμάντι στη χούφτα σου, αταίριαστο σε σένα, να ψάχνεις κάποιον να του το χαρίσεις και να μη βρίσκεις!; Κι ο χρόνος να κυλά τόσο αργά και τόσο γρήγορα ακόμα ...**

<http://www.olympiakopantechnon.gr>

*Πέμπτη 22 Ιανουαρίου 2015 / 00.35' π.μ.*

**... διδάσκω για να μαθαίνω, κοινωνώ ...**

... ΕΡΩΤΑΣ!; ...

... Από τα 47 μου χρόνια, τα 42 ήμουν καθημερινά ερωτευμένος και με κάποια! ... Επίσης με εξαιρετικό θαυμασμό, παρατηρώ εδώ στις διάφορες σελίδες κοινωνικής δικτύωσης, πως σχεδόν το 95% των συγγραμμάτων – για να μην πω και παραπάνω! – αφορούν τον έρωτα (λες και δεν υπάρχουν άλλα θέματα στη ζωή!). κι αναρωτιέμαι λοιπόν εγώ ο αδαής! ...

- Όταν ερωτευόμαστε, δεν ερωτευόμαστε κάτι που το θεωρούμε πολύ καλύτερό μας, ή τουλάχιστον ισάξιο μας (άρα και πάλι καλύτερό μας, αφού καλώς ή κακώς, όλοι ανεξαιρέτως υπερεκτιμούμε τους εαυτούς μας και ... μας αναγνωρίζουμε, πως δικαιούμαστε ... και πόσ' αλήθεια δεν δικαιούμαστε!)! ...

- Επίσης αυτό που ερωτευόμαστε, δεν θέλουμε και να τ' αποκτήσουμε και μάλιστα, να το 'χουμε στην κατοχή μας, για όλη μας τη ζωή; ...

- Δεν έχουμε ακόμα και την αξίωση όπως κι εμείς, να μας αγαπά κι αυτό, να μας σέβεται, να μας είναι πιστό, να μας φροντίζει, να μας ..., να μας ... κ.λ.π.! ...

Κι αναρωτιέμαι τώρα εγώ! Δηλαδή εμείς το χειρότερο, ερωτευόμαστε κάτι καλύτερό μας και μάλιστα, αξιώνουμε την «ιδιοποίησή του» για πάντα, αλλά και τη συνειδητή υποταγή του σε μας το χειρότερο!!! ;;; ... Αν αυτό δε σημαίνει αποκορύφωση του «εγωισμού», τότε τι σημαίνει!!! ;;; ... Άρα ο σημερινός έρωτας, δεν είναι η απόλυτη έκφραση του άξεστου εγωισμού μας!!! ;;; ...

Και σκέφτομαι πάλι εγώ ο αδαής! Ναι αλλά ένα τόσο βαθύ και αδιαμφισβήτητα δημιουργικό συναίσθημα, θα μπορούσε άραγε να υπάρξει, χωρίς να είναι η απόλυτη έκφραση της ... άξεστοσύνης μας και του εγωισμού μας!!! ;;; ... Τι λέτε, θα μπορούσαμε ποτέ να μάθουμε εμείς το χειρότερο, να ερωτευόμαστε χωρίς διαθέσεις ιδιοποίησης κι υποταγής του καλύτερου σ' εμάς!!! ;;; ...

Θα μπορούσε άραγε κάποτε, ευγενής και άξιος έρωτας – αντί του σημερινού άξεστου που τον υμνούμε κιόλας χωρίς την παραμικρή αιδώ οι πρόστυχοι! – να θεωρείται μονάχα όταν, αναγνωρίζουμε την αξία αυτού που ερωτευόμαστε ως καλύτερο μας κι ως τέτοιου, να μην αξιώνουμε απολύτως τίποτ' απ' αυτό παρά μονάχα, να ελπίζουμε σε κάποιες στιγμές μαζί του όσο το δυνατόν περισσότερες και φυσικά την ίδια ακριβώς στιγμή, να ευχόμαστε εμείς οι ίδιοι αυτές να 'ναι οι δυνατόν ελάχιστες έως ακόμα και καμία, γιατί κι αυτό το καλύτερό από εμάς, εξυπακούεται πως θα 'ναι χειρότερο από κάτι καλύτερό του κι ούτω καθεξής, οπότε αν πραγματικά το αγαπάμε, δεν θα επιθυμούμε και το καλύτερο γι' αυτό, άρα και το συντομότερο δυνατόν, απολύτως ελεύθερο να μας εγκαταλείψει για το δικό του καλύτερο, αν κι ακόμη καλύτερα, να μη μας πλησιάσει ποτέ!!! ;;; ... Δηλαδή έρωτα πραγματικό και ευγενή, να θεωρούμε πια τη «μυρωδιά», το «άγγιγμα» της ελευθερίας του καλύτερου, τη ... δοκιμή της γεύσης του!!! ;;; ... Πόσα ποιήματα και πόσοι ύμνοι έχουν γραφτεί γι' αυτό!!! ;;; ... Κανένα μήπως!!! ;;; ...

Τι λέτε, έγινα κατανοητός πρώτη μέρα της Ανοιξέως σήμερα, της κατεξοχήν ερωτικής εποχής!!! ;;; ...

## ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ



### ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου αποτάχθηκε *παράνομα* το 2003, με προσωπική εντολή του τότε υπουργού Δημοσίας Τάξεως **Μιχάλη Χρυσοχοϊδή** και με την εγκληματική συνέργεια του θείου του δικηγόρου **Μενελάου Μαρτινόπουλου**, επειδή διαπίστωσε πως ο διοικητής του **Δημήτριος Αλαμανιώτης**, «*πουλούσε προστασία*» σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης στον Βόλο! Εγκληματική δραστηριότητα, που όμως έχαιρε της πλήρους ανοχής και **ΣΥΓΚΑΛΥΨΕΩΣ** από την Α.Δ. Μαγνησίας, τον Δήμο Βόλου, την εισαγγελέα που ανέλαβε κατόπιν να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση!, αλλά και τον **Μιχάλη Χρυσοχοϊδή!!!** ... Μια πραγματική κι οργανωμένη πανελλαδικά, ... **ΛΕΥΚΗ ΜΑΦΙΑ** ... !!! ... ..

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, ο γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα **Νίκος Γάτσας** και μάλλον από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρεμήνευσε την ανάβαση και την αντιλήφθηκε άστοχα και αφελώς, ως απόπειρα αυτοκτονίας. Ενημέρωσε τ' αδέρφια του **Αντωνίου** κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου, για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, ν' αποδεχθούν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, τ' αποδέχθηκαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έφαγχε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στον Βόλο, έκανε ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας, όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές κι οι εισαγγελικές υπηρεσίες, αφού ο αρμόδιος εισαγγελέας στο Λιτόχωρο, είχε δώσει την εντολή στις ομάδες διάσωσης, να τον παρακολουθούν απλά για να μην ψάχνουν μετά το πτώμα του, αλλά επουδενί να μην επιχειρήσουν την σύλληψή του προτού αυτοκτονήσει, μην τυχόν και παραμείνει ζωντανός!!! ... , χωρίς καν δηλαδή να υφίστανται οποιεσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες από την πλευρά του, απλά και μόνο με την ... ανοχή των αδελφών του ..., συνελήφθη και εισήχθη *παράνομα*, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε αυτό το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολούθησαν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούσαν εγκληματικά και *παράνομα*, καταφέροντας μόνος του μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχώρησε για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό Ελασσόνας, όπου και μετακόμισε στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπίστωσε πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν απλά θέμα χρόνου! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και προσωπική αναξιοπρέπεια και φυσικά, ούτε λόγος για δικαιώματα στην Τέχνη ή στον έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε οριστική εξορία από το Λουτρό, την 30<sup>η</sup> Μαρτίου 2018 ... ..

Με την επιστροφή του και πάλι στον Βόλο και μ' αφορμή την *παράνομη* διευθέτηση του ΚΕΑ του, επανεκινεί ταυτόχρονα και το ζήτημα της *παράνομης* αποτάξεώς απ' την ΕΛ.ΑΣ., το οποίο βρίσκεται ακόμη σ' εξέλιξη, καθώς οι ένοχοι **ΣΥΓΚΑΛΥΨΤΟΝΤΑΙ** αποκάλυπτα, απ' την κομματική δικαιοσύνη του **Κυριάκου Μητσοτάκη!!!** ... ..



Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του **Τέλης Μπλάντας** από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μυήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν κι ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, στον σχεδιασμό των οποίων, συνέβαλε και με προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του αποτυχημένου γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δουλόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτίτη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018), ο θεατρικός δυόλογος «**Θησέας 2030**» (2019) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο: <http://pantechnon.gr/category/art/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός **Θοδωρής Αθερίδης**, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018), «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), «**Χάλκινα**» (2018), «**Της παρέας**» (2018-19), «**το ξένο φως**» (2017-18) με στίχους του **Χρήστου Μαρτίνη** κι άλλες συλλογές, δημοσιευμένες στο **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ Κανάλι ΕΥ – ευ.ε** του **YouTube**. Εξαιρετική δημιουργική στιγμή όμως, υπήρξε η στιχούργηση της «**Σονάτας του Σελινόφωτος**» του **Beethoven** (το 15ο τραγούδι του), στις 7-8 Ιανουαρίου 2019!!! ... ..

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις **22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ** (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://pantechnon.gr/apei/ap-theory/>),
- στις **19 Ιουλίου 2007** η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Παγκόσμιος Αγώνας Τέχνης) (<http://pantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις **18 Απριλίου 2015**, που υποστηρίζει την πλήρη και ανεπιστρεπτή αποδέσμευση της δημοκρατίας, από την δημοκρατορία της δικτατορίας των ηλιθίων ([http://pantechnon.gr/g-basic\\_principles/](http://pantechnon.gr/g-basic_principles/)).

(τελευταία ενημέρωση, Τετάρτη, 19 Φεβρουαρίου 2020 / 8:00 πμ)